

TF1 KONTRA BIZOTTSÁG

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2009. március 11. *

A T-354/05. sz. ügyben,

a **Télévision française 1 SA (TF1)** (székhelye: Boulogne-Billancourt [Franciaország], képviselik: J.-P. Hordies és C. Smits ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselet: C. Giolito, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

támogatják:

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues és A.-L. Vendrolini, meghatalmazotti minőségben)

és

a **France Télévisions SA** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviselik: J.-P. Gunther és D. Tayar ügyvédek)

beavatkozók,

a France Télévisions részére nyújtott támogatásról szóló, 2005. április 20-án hozott C (2005) 1166 végleges bizottsági határozat (E 10/2005 [ex C 60/1999] támogatás – Franciaország, műsorszolgáltatási díj) megsemmisítésére irányuló kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök (előadó), M. Prek és V. M. Ciucă bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. október 15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- 1 Az EK 86. cikk (2) bekezdése kimondja:

„Az általános gazdasági érdekű szolgáltatások működtetésével megbízott vagy a jövedelemtermelő monopólium jellegű vállalkozások olyan mértékben tartoznak e szerződés szabályai, különösen a versenyszabályok hatálya alá, amennyiben ezek alkalmazása sem jogilag, sem ténylegesen nem akadályozza a rájuk bízott sajátos feladatok végrehajtását. A kereskedelem fejlődését ez nem befolyásolhatja olyan mértékben, amely ellentétes a Közösség érdekeivel”.

- 2 Az EK 87. cikk (1) bekezdése kimondja:

„Ha e szerződés másként nem rendelkezik, a közös piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatás, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet”.

3 Az EK 88. cikk kimondja:

„1. A Bizottság a tagállamokkal együttműködve folyamatosan vizsgálja a tagállamokban létező támogatási programokat. A Bizottság javaslatot tesz a tagállamoknak a közös piac fokozatos fejlődése vagy működése által megkövetelt megfelelő intézkedések meghozatalára.

2. Ha a Bizottság – azt követően, hogy felhívta az érintett feleket észrevételeik megtételére – megállapítja, hogy egy állam által vagy állami forrásból nyújtott támogatás a 87. cikk értelmében nem egyeztethető össze a közös piaccal, vagy hogy az ilyen támogatást visszaélészerűen használják fel, úgy határoz, hogy az érintett állam köteles a Bizottság által kitűzött határidőn belül a támogatást megszüntetni vagy módosítani.

[...]

3. A Bizottságot az észrevételei megtételéhez szükséges időben tájékoztatni kell minden támogatás nyújtására és módosítására irányuló szándékról. Ha a Bizottság úgy ítéli meg, hogy ez a szándék a 87. cikk értelmében nem egyeztethető össze a közös piaccal, haladéktalanul megindítja a (2) bekezdés szerinti eljárást. Amíg ebben az eljárásban végső határozat nem születik, az érintett tagállam a tervezett intézkedéseket nem hajthatja végre”.

4 Az [EK 88. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999 tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 1. cikke kimondja:

„E rendelet alkalmazásában:

II - 480

[...]

b) a »létező támogatás«:

- i) [...] minden támogatás, amely a Szerződésnek az érintett tagállamokban történő hatálybalépését megelőzően már létezett, vagyis az olyan támogatási programok és egyedi támogatások, amelyeket a Szerződés hatálybalépése előtt vezettek be és azt követően is alkalmazhatók [...].

5 A 659/1999 rendelet 17. cikke kimondja:

„1. A Bizottság az érintett tagállamtól minden szükséges információt megkap a Szerződés [88. cikkének] (1) bekezdése szerinti létező támogatási programoknak a tagállamokkal együttműködésben végzett felülvizsgálatához.

2. Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy egy létező támogatási program nem, vagy többé már nem egyeztethető össze a közös piaccal, előzetes véleményéről tájékoztatja az érintett tagállamot, és lehetőséget biztosít számára, hogy egy hónapos határidőn belül benyújtsa észrevételeit. Kellően indokolt esetben a Bizottság ezt a határidőt meghosszabbíthatja”.

6 A 659/1999 rendelet 18. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben a 17. cikk szerint a tagállam által nyújtott információ alapján a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy a létező támogatási program nem, vagy többé már nem egyeztethető össze a közös piaccal, ajánlást készít, amelyben megfelelő intézkedéseket javasol az érintett tagállamnak. Az ajánlásban javasolhatja, különösen:

- a) a támogatási program lényeges módosítását; vagy
- b) eljárási követelmények bevezetését; vagy
- c) a támogatási program megszüntetését”.

7 A 659/1999 rendelet 19. cikke kimondja:

„(1) Amennyiben az érintett tagállam elfogadja a javasolt intézkedéseket, és erről tájékoztatja a Bizottságot, a Bizottság ezt a megállapítást rögzíti, és erről tájékoztatja a tagállamot. A tagállamot az elfogadás kötelezi a megfelelő intézkedések végrehajtására.

(2) Amennyiben az érintett tagállam nem fogadja el a javasolt intézkedéseket, és a Bizottság az érintett tagállam érveit figyelembe véve még mindig úgy véli, hogy

az intézkedések szükségesek, kezdeményezi a 4. cikk (4) bekezdése szerinti eljárást. A 6., 7. és 9. cikket értelemszerűen kell alkalmazni”.

- 8 A 659/1999 rendelet 26. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„A Bizottság az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* közzétesz egy összefoglaló közleményt azon határozatokról, amelyeket [...] a 18. cikk szerint, a 19. cikk (1) bekezdésével összefüggésben hoz. A Bizottság az összefoglaló közleményben felhívja a figyelmet arra, hogy a határozat egy példányát hiteles nyelvi változatban vagy változatokban be lehet szerezni”.

A jogviták alapját képező tényállás

- 9 A felperes *Télévision française 1 SA* – a TF1 kereskedelmi televíziós magáncsatorna tulajdonosa – 1993. március 10-i levelében panaszt nyújtott be a Bizottsághoz a France 2 és France 3 francia közszolgálati televíziós csatornák finanszírozási és működési módjára vonatkozóan. A panasz, amelyet a felperes 1997. március 10-én kiegészített, az EK 81. cikk, az EK 86. cikk (1) bekezdése és az EK 87. cikk megsértésén alapult. A felperes azzal érvelt panaszában, hogy a televíziós előfizetési díjnak a Francia Köztársaság által a France 2 és France 3 részére való visszautalása – más egyéb intézkedések mellett – állami támogatásnak minősül az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében.
- 10 A Bizottság az 1999. szeptember 27-én hozott és az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 1999. november 27-én közzétett határozatával (HL C 340., 1999.11.27., 57. o.) megindította az EK 88. cikk (2) bekezdése által előírt hivatalos vizsgálati eljárást a France 2 és France 3 részére juttatott beruházási támogatások és a France 2 által 1988 és 1994 között kapott tőkejuttatások tárgyában. A Bizottság ezen eljárás keretében nem foglalkozott az előfizetési díjjal, mivel ezen intézkedés előzetesen létező támogatásnak

minősül, amelyet a 659/1999 rendelet 17. és azt követő cikkeiben meghatározott külön vizsgálati eljárásban kell megvizsgálni.

- 11 A Francia Köztársaság 2000-ben apportálta a France 2 és a France 3 csatornát a szólásszabadságról szóló 1986. szeptember 30-i 86-1067. sz. törvényt módosító 2000. augusztus 1-jei 2000-719. sz. francia törvény (a JORF 2000. augusztus 2-i 177. száma, 11903. o.) által alapított, és a francia közszolgálati csatornák működésének összehangolását végző France Télévisions SA állami holdingba.
- 12 A France 2 és France 3 televíziós csatornáknak nyújtott állami támogatásokról szóló, 2003. december 10-én hozott 2004/838/EK határozatával (HL 2004., L 361., 21. o., a továbbiakban: a 2003. december 10-i határozat) a Bizottság úgy döntött, hogy a France 2 és a France 3 részére juttatott beruházási támogatások és a France 2 által 1988 és 1994 között kapott tőkejuttatások az EK 86. cikkének (2) bekezdése alapján a közös piaccal összeegyeztethető állami támogatásoknak minősülnek. A 2003. december 10-i határozat ellen a felperes megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bíróság Hivatalához, amelyet utóbbi a T-144/04. sz. alatt vett nyilvántartásba, majd a TF1 kontra Bizottság ügyben 2008. május 19-én hozott végzésével elutasított (T-144/04, EBHT 2008., II-761. o.).
- 13 A Bizottság egyébiránt a létező támogatások folyamatos felülvizsgálata keretében ismertette a Francia Köztársaságnak a részére címzett, 2003. december 10-én kelt, a 659/1999 rendelet 17. cikke alapján küldött levelében (a továbbiakban: a 2003. december 10-i levél) a francia televíziós előfizetési díjrendszerről készített elemzését.
- 14 A francia hatóságok 2004. február 20-i és július 23-i levelükben válaszoltak a 2003. december 10-i levélre, valamint 2004. október 21-én találkoztak a Bizottság képviselőivel. A Bizottság 2003. december 10-i levelében foglalt elemzésére válaszul a francia hatóságok kötelezettségvállalásokat tettek 2004. november 18-i, 2005. január 4-i, február 28-i és április 15-i leveleikben.

- 15 A Bizottság a France Télévisions részére nyújtott támogatásról szóló, 2005. április 20-án hozott és a Francia Köztársasággal 2005. április 21-én közölt C (2005) 1166 végleges határozatában (E 10/2005 támogatás [ex C 60/1999] – Franciaország, műsorszolgáltatási díj) (a továbbiakban: megtámadott határozat) arról értesítette ezen tagállamot, hogy a francia hatóságok által a díjrendszer folyamatos vizsgálati eljárása keretében vállalt, a France Télévisions-nak kedvező kötelezettségvállalások alapján a díjrendszert a közös piaccal összeegyeztethetőnek minősíti az EK 86. cikkének (2) bekezdése alapján, és az ezen rendszerre vonatkozó, létező támogatásokkal kapcsolatos eljárást megszünteti (a megtámadott határozat (1) és (72) bekezdése).
- 16 A Bizottság 2005. június 29-én telefaxon értesítette a felperest a megtámadott határozatról.
- 17 2005. szeptember 30-án összefoglaló közlemény jelent meg a megtámadott határozatról az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL C 240., 20. o.), amely utalt a Bizottság honlapjára, amelyen a határozat teljes szövege hozzáférhető.

Az eljárás és a felek kereseti kérelmei

- 18 Az Elsőfokú Bíróság hivatalához 2005. szeptember 9-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.
- 19 Az Elsőfokú Bíróság hivatalához 2006. január 5-én és 25-én benyújtott beadványában a Francia Köztársaság és a France Télévisions a Bizottság támogatása érdekében beavatkozását kérte. Az Elsőfokú Bíróság ötödik tanácsának elnöke 2006. március 14-i végzéseiben helyt adott ezeknek a kérelmeknek.

- 20 Az Elsőfokú Bíróság dokumentumok benyújtására vonatkozó 2006. január 25-i felhívására válaszul a Bizottság 2006. február 21-i levelében benyújtotta a 2003. december 10-i határozatot, és egyúttal közölte, hogy a Francia Köztársasággal a díj folyamatos vizsgálata keretében váltott leveleket nem tudja benyújtani. Az Elsőfokú Bíróság 2006. június 2-i levelében értesítette a feleket, hogy amennyiben szükségesnek ítéli, elrendelheti ezen dokumentumok benyújtását.
- 21 Az Elsőfokú Bíróság 2008. május 23-i kérdésére válaszul a Bizottság 2008. május 29-én értesítette az Elsőfokú Bíróságot a Francia Köztársaságnak a megtámadott határozat végrehajtásának keretében tett intézkedéseiről.
- 22 A felperes az Elsőfokú Bíróság hivatalvezetőjének címzett, 2008. október 9-én kelt és az ügy irataihoz csatolt levelében utalt arra, hogy a tárgyaláson új jogi tényekre fog hivatkozni, nevezetesen az Elsőfokú Bíróság T-442/03. sz., SIC kontra Bizottság ügyben 2008. június 26-án hozott ítéletére (EBHT 2008., II-1161. o.) és a Bizottságnak a France Télévisions-nak nyújtott támogatásról szóló, 2008. július 16-án hozott C (2008) 3506 végleges határozatára (N 279/2008 állami támogatás – Franciaország, a France Télévisions-nak nyújtott tőkejuttatás).
- 23 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- a keresetet nyilvánítsa elfogadhatónak;
  - semmisítse meg a megtámadott határozatot:

- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére, és határozzon a beavatkozók tekintetében a költségekről.

²⁴ A Bizottság – a Francia Köztársaság és a France Télévisions támogatásával – azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet, mint elfogadhatatlant;

- másodlagosan utasítsa el a keresetet, mint nyilvánvalóan minden jogi alapot nélkülözőt;

- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

Az elfogadhatóságról

A keresetindítási határidő betartásáról

A felek érvei

- 25 A France Télévisions által támogatott Bizottság megkérdőjelezi, hogy – benyújtásának időpontjára tekintettel – a kereset elfogadható-e.
- 26 Álláspontja szerint a megtámadott határozatot tértivevényes ajánlott levélben küldték meg a felperesnek 2005. június 20-án, amelyet az 2005. június 23-án kapott kézhez. A felperesnek tehát tudomást kellett szereznie a levél tartalmáról ebben az időpontban, de legalábbis 2005. június 29-én, amikor is azt kérte a Bizottságtól, hogy küldje meg újból telefaxon a megtámadott határozatot, mivel a 2005. június 20-i ajánlott levél állítása szerint elkallódott.
- 27 Következésképpen a kereset elkésztett.
- 28 A Bizottság állítása szerint nem hagyja figyelmen kívül azt az ítélkezési gyakorlatot, mely szerint olyan jogi aktusok esetében, amelyeket az állandó gyakorlatnak megfelelően és a jogszabályi kötelezettségnek eleget téve a Hivatalos Lapban tesznek közzé, a keresetindítás határidejét a közzététel napjától kell számítani, ugyanakkor megállapítja, hogy a megtámadott határozat nem felel meg teljes mértékben a 659/1999 rendelet 26. cikke (1) bekezdésében meghatározott jogi aktusoknak. A megtámadott határozat valójában magában foglalja az ezen rendelet 18. cikkében meghatározott, megfelelő intézkedések meghozatalát javasoló ajánlást és egyben annak a rendelet 19. cikke (1) bekezdésében említett tagállami elfogadását. A Bizottság kétségét fejezi ki

arra vonatkozóan, hogy a megtámadott határozatot ezen rendelet 26. cikkének (1) bekezdése alapján kell-e közzétenni, és ebben a kérdésben az Elsőfokú Bíróság mérlegelésére hagyatkozik.

- 29 A Bizottság mindemellett vitatja ezen ítélezési gyakorlat relevanciáját, amennyiben a jogi aktust közölték a felperessel. Ezen ítélezési gyakorlat alkalmazásával ugyanis a 659/1999 rendelet 20. cikke által előírt közlési mód értelmét vesztené, és jogtalanul hosszabbodna meg a legfőbb érdekeltekre, jelen esetben a támogatásban részesülő vállalkozások versenytársaira vonatkozó keresetindítási határidő.
- 30 A felperes szerint őt nem 2005. június 23-án, hanem csak 2005. június 29-én értesítették a megtámadott határozat teljes egészéről. Mivel a keresetlevél benyújtására 2005. szeptember 9-én került sor, a kereset szerinte elfogadható. Amennyiben pedig a határidő csak a megtámadott határozat közzétételétől kezdődött, a kereset még inkább elfogadható.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 31 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatot, amelynek az érintett tagállam – ez esetben a Francia Köztársaság – az egyedüli címzettje (e tekintetben lásd az Elsőfokú Bíróság T-327/04. sz., SNIV kontra Bizottság ügyben 2008. május 13-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 33. pontját) a felperessel nem közölték, a felperest csupán értesítették róla.
- 32 Az EK 230. cikkének (5) bekezdésének alapján a megsemmisítés iránti keresetet az esettől függően, a jogi aktus kihirdetésétől vagy a felperessel történő közlésétől, illetve ennek hiányában attól a naptól számított két hónapon belül kell megindítani, amikor arról a felperes tudomást szerzett.

- 33 E rendelkezésnek már a megfogalmazásából is kitűnik, hogy a jogi aktusról való tudomásszerzés időpontja, mint a keresetindítási határidő kezdő napja, szubszidiárius jellegű a jogi aktus közzétételének, illetve közlésének időpontjához képest (az Elsőfokú Bíróság T-426/04. sz., Tramarin kontra Bizottság ügyben 2005. november 21-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-4765. o.] 48. pontja; a fenti 31. pontban hivatkozott SNIV kontra Bizottság ügyben hozott végzés 21. pontja és a fenti 12. pontban hivatkozott TF1 kontra Bizottság ügyben hozott végzés 19. pontja).
- 34 Ezenfelül az olyan jogi aktusokkal kapcsolatban, amelyeket az érintett intézmény állandó gyakorlata szerint az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzétesz – noha e közzététel nem feltétele az alkalmazandóságuknak –, a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság elismerte, hogy a tudomásszerzés időpontjának kritériuma nem alkalmazandó, és a keresetindítás határidejét a közzététel napjától kell számítani. Ilyen körülmények között ugyanis az érintett harmadik fél jogszerűen számíthat arra, hogy a szóban forgó jogi aktust közzéteszik (lásd a fenti 33. pontban hivatkozott Tramarin kontra Bizottság ügyben hozott végzés 49. pontját; a fenti 31. pontban hivatkozott SNIV kontra Bizottság ügyben hozott végzés 22. pontját és a fenti 12. pontban hivatkozott TF1 kontra Bizottság ügyben hozott végzés 20. pontját). Ez a jogbiztonságot célzó és valamennyi érdekelt harmadik személyre egyaránt vonatkozó gyakorlat irányadó akkor is, amikor – mint a jelen esetben – az érdekelt harmadik személy felperes a jogi aktus tartalmát annak közzétételét megelőzően ismeri.
- 35 Végül azt a tényt, hogy a Bizottság a honlapján elhelyezett határozatának szövegéhez harmadik felek részére teljes hozzáférést biztosít, és egyúttal a Hivatalos Lapban összefoglaló közleményt is közzétesz, amely lehetővé teszi harmadik felek számára a kérdéses határozat azonosítását és amely tájékoztatja őket az internetes hozzáférési lehetőségről, az EK 230. cikkének ötödik bekezdése értelmében közzétételnek kell tekinteni (az Elsőfokú Bíróság T-17/02. sz., Olsen kontra Bizottság ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2031. o.] 80. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-321/04. sz., Air Bourbon kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 19-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-3469. o.] 34. pontja és a fenti 33. pontban hivatkozott Tramarin kontra Bizottság ügyben hozott végzésének 53. pontja).
- 36 A 659/1999 rendelet 26. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a Bizottság az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* közzétesz egy összefoglaló közleményt „azon határozatokról, amelyeket a [...] a 18. cikk szerint, a 19. cikk (1) bekezdésével összefüggésben hoz”.

- 37 Annak megállapítása érdekében, hogy a megtámadott határozat – amely kifejezetten egyetlen jogalapra sem hivatkozik – megfelel-e a 659/1999 rendelet 26. cikkének (1) bekezdésében szereplő, az előző pontban hivatkozott megfogalmazásnak, először is végig kell követni a Bizottság által a jelen esetben folytatott eljárás egyes szakaszait, másodsorban pedig pontosítani kell az említett megfogalmazás értelmét.
- 38 Először is a megtámadott határozat (64) bekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság az általa „17. cikk szerinti levélnek” nevezett 2003. december 10-i levelében (a megtámadott határozat (15) bekezdése) nem elégedett meg azzal, hogy pusztán tájékoztassa a Francia Köztársaságot arról az előzetes véleményről, mely szerint a díjrendszer nem, vagy többé már nem összeegyeztethető a közös piaccal, és hogy felhívja ezen tagállamot észrevételei megtételére.
- 39 A Bizottság ebben a levélben megállapította, hogy „először is módosításokat kell tenni a létező rendszerben annak biztosítása céljából, hogy a francia díjrendszer az állami támogatásokra vonatkozó közösségi jogszabályokkal összeegyeztethető legyen” (a megtámadott határozat (64) bekezdése). A Bizottság úgy ítélte meg, hogy „a francia hatóságoknak megfelelő intézkedéseket kell hozniuk (bizonyos) elvek tiszteletben tartása érdekében lényegében az állami megtérítésnek a közszolgáltatási költségekhez viszonyított arányosságát (a megtámadott határozat (64) bekezdésének első francia bekezdése), és a közszolgálati műsorszolgáltatók kereskedelmi tevékenységeinek piaci feltételek közötti működtetését illetően (a megtámadott határozat (64) bekezdésének második és harmadik francia bekezdése).
- 40 Ezzel a Bizottság már a 2003. december 10-i levélben úgy döntött, hogy az érintett tagállam részére „ajánlást” címez, amelyben „megfelelő intézkedéseket javasol”, és amelynek főszabály szerint csak a 659/1999 rendelet 18. cikkében meghatározott fázisban, azaz „a tagállam által nyújtott információ alapján” van helye.
- 41 A Bizottság a megtámadott határozatban – ezen ajánlás rendelkezéseinek megismétlését (a megtámadott határozat (64) bekezdése) és a Francia Köztársaság erre válaszul vállalt kötelezettségvállalásainak vizsgálatát (a megtámadott határozat (65) és azt

követő bekezdései) követően – „úgy ítélte meg, hogy a francia hatóságoknak a túlzott ellentételezés tilalmával kapcsolatos kötelezettségvállalásai megfelelőek” (a megtámadott határozat (68) bekezdése), és hogy „a közszolgálati csatornák kereskedelmi magatartására vonatkozó kötelezettségvállalások eleget tesznek az általa tett ajánlásoknak” (a megtámadott határozat (70) bekezdése). A Bizottság figyelembe vette azt is, hogy a francia hatóságok vállalták, hogy „a jelen levéltől számított két éven belül” megteszik az ezen kötelezettségvállalások végrehajtásához szükséges törvényi és rendeleti módosításokat, és hogy e tekintetben jelentést készítenek a Bizottság részére ugyanezen határidőn belül (a megtámadott határozat (71) bekezdése).

42 A francia hatóságok mindezen kötelezettségvállalásai és a saját azon megállapítása alapján, mely szerint ezek megfelelnek az általa tett ajánlásnak, a Bizottság úgy döntött, hogy befejezi a jelen eljárást (a megtámadott határozat (1) és (72) bekezdése), egyúttal emlékeztetve arra, hogy a megtámadott határozat semmiben sem érinti a létező támogatások folyamatos vizsgálatával kapcsolatos, az EK 88. cikk (1) bekezdése szerinti hatáskörét (a megtámadott határozat (73) bekezdésének első albekezdése).

43 Az előző ismertetésből az következik, hogy a Bizottság ez esetben már a 659/1999 rendelet 17. cikkének (2) bekezdése által előírt eljárási szakaszban úgy döntött, hogy a Francia Köztársaság részére az ezen rendelet 18. cikke által előírt „ajánlást” címez, „amelyben megfelelő intézkedések elfogadását javasolja”. Ezt követően, miután a Francia Köztársaság megtette kötelezettségvállalásait, a Bizottság megvizsgálta azokat, úgy ítélte meg, hogy azok megfelelnek ennek az ajánlásnak, és következésképpen elfogadta őket. Mindazonáltal ezt az elfogadást, amely a kötelezettségvállalások előzetes vizsgálatán alapul, és ezáltal továbblép a megállapítás rögzítésének egyszerű aktusán – legalábbis első vizsgálatra és a lehető legnagyobb mértékben igazodva a 659/1999 rendeletben megfogalmazott eljárási szakaszokhoz – a megállapítás „rögzítésének” lehet tekinteni a rendelet 19. cikke (1) bekezdése értelmében.

44 Másodsorban meg kell határozni a 659/1999 rendelet 26. cikke (1) bekezdésében szereplő „a [...] 18. cikk szerint, a 19. cikk (1) bekezdésével összefüggésben” meghozott „határozat” fogalmát.

- 45 Ez a kifejezés arra utal, hogy az ezen rendelkezésben megfogalmazott közzétételi kötelezettség nem azonnal és nem kizárólag „a [...] 18. cikk[el] [...] összefüggésben” meghozott, a megfelelő intézkedések meghozatalára vonatkozó javaslat tagállamnak való címzéséről szóló „határozatra” vonatkozik, és hogy ezen közzétételi kötelezettség csak abban az esetben jön létre, ha a tagállam a Bizottság ajánlását elfogadja, amely az ezen rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében említett esetnek felel meg.
- 46 A 659/1999 rendelet 26. cikkének (1) bekezdése végül tehát arra kötelezi a Bizottságot, hogy amikor és amennyiben a megfelelő intézkedések elfogadására vonatkozó javaslatát a tagállam elfogadta, tegye közzé a tagállamnak címzett javaslata tartalmát, valamint azon tény, hogy ezt a javaslatot a tagállam elfogadta. Ezáltal a harmadik személyek a vizsgálati eljárásnak nemcsak egy köztes fázisáról, hanem végső szakaszáról is értesülnek.
- 47 A jelen esetben a megtámadott határozat – jöllehet egy olyan eljárás következtében került meghozatalra, amelyben a Bizottság a 659/1999 rendelet 18. cikke által előírt javaslatát már a 17. cikk alapján küldött levélben ismertette (lásd a fenti 38–40. pontot) – valójában a rendelet 26. cikke (1) bekezdésében megfogalmazott „a [...] 18. cikk szerint, a 19. cikk (1) bekezdésével összefüggésben” meghozott „határozatnak” felel meg.
- 48 Tekintettel arra, hogy a megtámadott határozat a 659/1999 rendelet 26. cikkének (1) bekezdésében említett jogi aktusok körébe tartozik, és közzététele ezáltal kötelező, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 102. cikke 1. §-ának megfelelően a keresetindítási határidő „a jogi aktusnak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetésétől számított tizennegyedik nap végétől”, azaz 2005. október 14. éjféltől kezdődött. Ennek fényében és az EK 230. cikk (5) bekezdésének és az eljárási szabályzat 101. cikkének és 102. cikke 1. §-ának együttes alkalmazásával a keresetindítási határidő 2005. december 27. kedd éjfélkor járt le.

49 Mivel a jelen keresetet 2005. szeptember 9-én nyújtották be, az elfogadható.

A megtámadott határozat természetéről

A felek érvei

50 A beavatkozók által támogatott Bizottság azzal érvel, hogy a megtámadott határozat – amennyiben az a francia hatóságok által elfogadott javaslatot tartalmaz – nem rendelkezik kötelező erővel, tehát nem megtámadható jogi aktus.

51 Állítása szerint egy olyan levélről van szó, amelyet egy létező támogatás folyamatos vizsgálatának szakaszában küldött a Francia Köztársaságnak. Ugyanakkor magának az EK 88. cikk (1) bekezdésének a megfogalmazása szerint a megfelelő intézkedések csak javaslatokat képeznek. A Bizottságnak tehát csak akkor kellene határozatot hoznia – amennyiben szükségesnek ítéli – az EK 88. cikk (2) bekezdése alapján a kérdéses támogatási rendszer módosításának elrendelése tárgyában, amennyiben a tagállam úgy dönt, hogy nem fogadja el a javaslatokat, és csakis ez a határozat lenne kötelező erejű. A Bizottság nem gyakorolhat kényszerítő befolyást a tagállamra egy állami intézkedés előzetes vizsgálatának keretében. A Bizottság álláspontjának alátámasztására az Elsőfokú Bíróság T-330/94. sz., Salt Union kontra Bizottság ügyben 1996. október 22-én hozott ítéletére (EBHT 1996., II-1475. o., 35. pont) és a fenti 33. pontban hivatkozott Tramarin kontra Bizottság ügyben hozott végzésére hivatkozik.

52 A „megfelelő intézkedéseknek” nevezett eljárás tehát egy kvázi kontraktuális eljáráshoz hasonlítható. A Bizottság megfelelő intézkedésekre vonatkozó javaslatainak elfogadásával a tagállam kötelezi magát azok végrehajtására. El nem fogadásuk esetén a Bizottság elindítja a hivatalos vizsgálati eljárást.

- 53 Ugyanakkor a megfelelő intézkedésekkel kapcsolatos eljárás ezen szakaszában, amelynek egyébiránt nincs felfüggesztő hatálya, a Francia Köztársaság még a megtámadott határozat közlésétől számított két éven keresztül folytathatja a létező rendszer szerinti támogatások folyósítását. Ennek egyedüli korlátja egy hivatalos vizsgálati eljárás megindításának veszélye a kötelezettségvállalások be nem tartása esetén, és az a tény, hogy a két év elteltével a kötelezettségvállalások be nem tartása esetén a kérdéses támogatás már nem „létező” lesz, hanem új. Kizárólag egy hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozatnak lehet esetlegesen kötelező ereje.
- 54 Egyébiránt pedig a tagállam egyetlen kötelezettsége, hogy betartsa kötelezettségvállalásait, és ez a kötelezettség a Bizottság javaslatainak az ő saját egyoldalú elfogadásából, és nem a megtámadott határozatból ered, utóbbi csak rögzíti ezeket a kötelezettségvállalásokat.
- 55 A Bizottságnak továbbá nincs lehetősége arra, hogy pusztán a kötelezettségvállalások be nem tartására alapozva kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást indítson az EK 88. cikk (2) bekezdése vagy az EK 226. cikk alapján.
- 56 A felperes azon érvelése, mellyel a tagállamok arra való biztatására hivatkozik, hogy ne működjenek jóhiszeműen együtt a Bizottsággal, álságos. Az igaz, hogy a tagállam dönthet úgy, hogy nem működik együtt, és nem fogadja el a megfelelő intézkedésekre vonatkozó javaslatokat. Ugyanakkor ez a hivatalos vizsgálati eljárás azonnali megindításához vezet, amelyet pedig a Bizottságnak a támogatási rendszer azonnali módosítását elrendelő egyoldalú határozata követ. A jelen esetben követett együttműködési eljárás lehetővé teszi a hivatalos vizsgálati eljárás elkerülését, és megfelelő időt biztosít a tagállamnak arra, hogy a közösen meghatározott ütemben – azonban ennél nem hosszabb időtartam alatt – végrehajtsa kötelezettségvállalásait. A rendszer tehát a Bizottság és a tagállamok közötti együttműködésre biztat, anélkül hogy utóbbiakat rosszhiszemű magatartásra ösztönözné.
- 57 Helytelen az az érv, amely azon eljárás bírósági felülvizsgálatának hiányán alapul, amelyet a Bizottság a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat meghozatalának a tagállam részére adott határidő elteltét követő elmulasztása esetén folytat. A Francia Köztársaság kötelezettségvállalásainak be nem tartása esetén a felperes a nemzeti

bíróság előtt kérheti a határidő elteltével az immáron új támogatásnak minősülő díj folyósításának felfüggesztését. Ezenfelül a felperes felhívhatja a Bizottságot a cselekvésre, ezt követően pedig mulasztási eljárást indíthat a Bizottság ellen, amennyiben ezen intézmény nem indítja meg azonnal a hivatalos vizsgálati eljárást. Végül pedig a hivatalos vizsgálati eljárás a Bizottság végleges határozatával zárul, amelyet a felperes megtámadhat.

58 Végül a Bizottság nem keltett zavart a megtámadott határozat (73) bekezdésének megfogalmazásában a megtámadott határozat természetét illetően, amely ezen dokumentum tartalmától függ.

59 A felperes vitatja a Bizottság álláspontját.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

60 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint kizárólag a felperesre kötelező joghatással járó, érdekeinek – jogi helyzete lényeges megváltoztatásával történő – közvetlen és azonnali befolyásolására alkalmas jogi aktusok vagy intézkedések képezhetik az EK 230. cikk (4) bekezdése alapján indított megsemmisítés iránti kereset tárgyát (a Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-87/96. sz., Assicurazioni Generali és Unicredito kontra Bizottság ügyben 1999. március 4-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-203. o.] 37. pontja; a T-125/97. és T-127/97. sz., Coca-Cola kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. március 22-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1733. o.] 77. pontja és a T-112/99. sz., M6 és társai kontra Bizottság ügyben 2001. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 2001., II-2459. o.] 35. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-130/02. sz., Kronoply kontra Bizottság ügyben 2003. november 5-én hozott végzésének [EBHT 2003., II-4857. o.] 43. pontja).

- 61 Annak megállapításakor, hogy egy jogi aktus vagy intézkedés kivált-e ilyen hatást, annak tartalmát kell figyelembe venni (a fenti 60. pontban hivatkozott IBM kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 9. pontja és a Bíróság C-50/90. sz., Sunzest kontra Bizottság ügyben 1991. június 13-án hozott végzésének [EBHT 1991., I-2917. o.] 12. pontja, a fenti 60. pontban hivatkozott Coca-Cola kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 78. pontja és a fenti 60. pontban hivatkozott Kronoply kontra Bizottság ügyben hozott végzés 44. pontja).
- 62 Az állami támogatások területén a Szerződés által meghatározott eljárási szabályok aszerint változnak, hogy az intézkedések létező támogatásokat vagy új támogatásokat képeznek-e. Míg előbbieket az EK 88. cikk (1) és (2) bekezdésének hatálya alá tartoznak, utóbbiakat ugyanazon cikk (2) és (3) bekezdése szabályozza (a Bíróság C-47/91. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1992. június 30-án hozott ítéletének [EBHT 1992., I-4145. o.] 22. pontja).
- 63 A létező támogatásokat illetően az EK 88. cikk (1) bekezdése felhatalmazza a Bizottságot, hogy a tagállamokkal együttműködve folyamatosan vizsgálja azokat. Ennek a vizsgálatnak a keretében a Bizottság a közös piac fokozatos fejlődése vagy működése által megkövetelt megfelelő intézkedéseket javasolja a tagállamoknak. Ezen cikk (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a Bizottság – azt követően, hogy felhívta az érintett feleket észrevételeik megtételére – megállapítja, hogy egy állam által vagy állami forrásból nyújtott támogatás az EK 87. cikk értelmében nem egyeztethető össze a közös piaccal, vagy hogy az ilyen támogatást visszaélészerűen használják fel, úgy határoz, hogy az érintett állam köteles a Bizottság által kitűzött határidőn belül a támogatást megszüntetni vagy módosítani (a fenti 62. pontban hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 23. pontja, a Bíróság C-44/93. sz., Namur-Les assurances du crédit ügyben 1994. augusztus 9-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-3829. o.] 11. pontja).
- 64 A 659/1999 rendelet 17. cikkének (2) bekezdése szerint, amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy egy létező támogatási program nem, vagy többé már nem egyeztethető össze a közös piaccal, előzetes véleményéről tájékoztatja az érintett tagállamot, és lehetőséget biztosít számára, hogy egy hónapos határidőn belül benyújtsa észrevételeit.
- 65 A 659/1999 rendelet 18. cikke szerint, amennyiben a 17. cikk szerint a tagállam által nyújtott információ alapján a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy a létező támogatási program nem, vagy többé már nem egyeztethető össze a közös piaccal, ajánlást készít, amelyben megfelelő intézkedéseket javasol az érintett tagállamnak. Nem

vitatható, hogy ez az ajánlás, amely pusztán egy javaslatot képez, önállóan nem minősül megtámadható jogi aktusnak (e tekintetben lásd a fenti 51. pontban hivatkozott Salt Union kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 35. pontjának első mondatát).

- 66 A 659/1999 rendelet 19. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy amennyiben az érintett tagállam nem fogadja el a javasolt intézkedéseket, és a Bizottság az érintett tagállam érveit figyelembe véve még mindig úgy véli, hogy az intézkedések szükségesek, a Bizottság kezdeményezi a 4. cikk (4) bekezdése szerinti eljárást.
- 67 A 659/1999 rendelet 19. cikkének (1) bekezdése szerint, amennyiben az érintett tagállam elfogadja a javasolt intézkedéseket, és erről tájékoztatja a Bizottságot, a Bizottság ezt a megállapítást rögzíti, és erről tájékoztatja a tagállamot.
- 68 Ezzel a jelen ügyben releváns utolsó esettel kapcsolatban nem lehet elfogadni a Bizottság részéről azt a lényegében általa képviselt álláspontot, amely a fent említett 19. cikk (1) bekezdését elszigetelten és szó szerinti értelmezve azzal érvel, hogy a Bizottság semmilyen határozatot nem hoz egy olyan létező támogatással kapcsolatos vizsgálati eljárás esetén, amely a javasolt megfelelő intézkedéseknek a tagállam által való elfogadásával zárul, vagy amely a 659/1999 rendelet 17. cikkével, 18. cikkével és a 19. cikke (1) bekezdésével kapcsolatos eljárást egy kvázi kontraktuális eljárássá degradálja.
- 69 Ez a megközelítés tulajdonképpen figyelmen kívül hagyja ennek az eljárásnak a szabályait és tárgyát, amely természetéből adódóan egy döntéshozatali eljárás, amint arra egyébiránt a 659/1999 rendelet 26. cikkének (1) bekezdése is rámutat „a [...] 18. cikk szerint, a 19. cikk (1) bekezdésével összefüggésben” meghozott „határozat” fogalmán keresztül.

- 70 Természetesen a Bizottság és a tagállam egyeztethetnek a javasolt megfelelő intézkedésekkel kapcsolatban. A vizsgálati eljárás azonban végül akkor zárul le az előző pontban említett határozattal, amikor a Bizottság – az állami támogatások közös piaccal való összeegyeztethetősége vizsgálatának kizárólagos hatáskörében eljárva – úgy dönt, hogy elfogadja az állami kötelezettségvállalásokat mint a szempontjainak megfelelőket.
- 71 A jelen esetben a Bizottság megvizsgálta a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásait, úgy ítélte meg, hogy ezek megfelelnek az ajánlásának és így biztosítani tudják a díjrendszer közös piaccal való összeegyeztethetőségét, és következésképpen úgy döntött, hogy befejezi a jelen eljárást (a megtámadott határozat (1) és (72) bekezdése) egyúttal emlékeztetve arra, hogy a megtámadott határozat semmiben sem érinti a létező támogatások folyamatos vizsgálatával kapcsolatos, az EK 88. cikk (1) bekezdése szerinti hatáskörét (a megtámadott határozat (73) bekezdésének első albekezdése).
- 72 Ezáltal a Bizottság – messze attól, hogy passzívan rögzítette volna a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásait – határozatot hozott ezeket illetően, amely nélkül a díjra vonatkozó vizsgálati eljárás nem zárult volna le, hanem folytatódott volna akár az álláspontok egyeztetésével a Bizottság által megfelelőnek ítélt kötelezettségvállalások elfogadása érdekében, akár a 659/1999 rendelet 19. cikkének (2) bekezdése alapján a hivatalos vizsgálati eljárás megindításával.
- 73 A megtámadott határozat kötelező joghatásait illetően elegendő azt megjegyezni, hogy a 659/1999 rendelet 19. cikke (1) bekezdésének megfelelően az érintett tagállamot, amely a 659/1999 rendelet 26. cikkének (1) bekezdése által előírt közzétételkor már szükségszerűen elfogadta a javasolt intézkedéseket, „az elfogadás kötelezi” ezeknek az intézkedéseknek a „végrehajtására” (az ilyen kötelező joghatás Bíróság általi elismerésének tekintetében lásd a 659/1999 rendelet hatálybalépését megelőzően hozott ítéleteket; a Bíróság C-313/90. sz., CIRFS és társai kontra Bizottság ügyben 1993. március 24-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-1125. o.] 36. pontját; a C-311/94. sz., Ijssel-Vliet ügyben 1996. október 15-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-5023. o.] 42. és 43. pontját és a C-288/96. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2000. október 5-én hozott ítélete [EBHT 2000., I-8237. o.] 65. pontjának végét).

- 74 A Bizottság a fenti 33. pontban hivatkozott Tramarin kontra Bizottság ügyben hozott végzésre és a fenti 51. pontban hivatkozott Salt Union kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre való hivatkozásakor nem vonja kétségbe ezeket a megfontolásokat.
- 75 A fenti 33. pontban hivatkozott Tramarin kontra Bizottság ügy egy új támogatás előzetes vizsgálatával kapcsolatos esetet érint. Ennek az előzetes vizsgálatnak a 659/1999 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésével összhangban az ugyanezen cikk (2), (3) vagy (4) bekezdése alapján meghozott határozathoz kell vezetnie, amely határozat adott esetben megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti. Az Elsőfokú Bíróság ilyen körülmények között állapította meg, hogy az a levél, amellyel a Bizottság az előzetes vizsgálat keretében felhívta az Olasz Köztársaságot, hogy az vonja vissza a hatályban lévő támogatási rendszer és a bejelentett támogatási rendszer közötti átmeneti szabályra vonatkozó javaslatát, a végleges határozat előkészítő intézkedésének minősül, és nem támadható meg.
- 76 A létező támogatások folyamatos vizsgálatának keretében és a kötelezettségvállalások megfelelő tagállami végrehajtása esetén a Bizottságnak a 659/1999 rendelet 26. cikkének (1) bekezdésében említett határozatot követően nem kell más határozatot hoznia. Az egyedüli jogi aktus, amellyel harmadik személyek – és jelen esetben a felperes – rendelkeznek, nem egy meghozandó végleges határozat előkészítő intézkedése, mint a Tramarin kontra Bizottság ügyben, hanem a 659/1999 rendelet fent említett rendelkezése szerinti határozat, amely kiváltja a fenti 73. pontban említett kötelező joghatást.
- 77 A fenti 51. pontban hivatkozott Salt Union kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre való hivatkozás szintén nem alkalmas a Bizottság álláspontjának alátámasztására. Az Elsőfokú Bíróság ezen ítélet 35. pontjában kifejezetten egy olyan esettel foglalkozott, amelyben a Bizottság megfelelő intézkedésekre vonatkozó javaslatát nem fogadta el a tagállam, amely javaslat valóban nem képez – önmagában véve, és a fenti 65. pontban foglaltak szerint – megtámadható jogi aktust. A jelen helyzet azonban eltérő, mivel az a megfelelő intézkedések tagállami elfogadásának felel meg.

- 78 Az előző megfontolásokból következik, hogy sem a fenti 33. pontban hivatkozott Tramarin kontra Bizottság ügyben hozott végzés, sem pedig a fenti 51. pontban hivatkozott Salt Union kontra Bizottság ügyben hozott ítélet nem támasztja alá a Bizottság álláspontját.
- 79 Végül azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a megtámadott határozat által kiváltott joghatások alkalmasak-e a felperes érdekeinek befolyásolására, azt kell kiemelni, hogy ez a határozat a létező támogatások folyamatos vizsgálatának eljárására irányadó kötelező jogi és időbeni keretben jóváhagyja a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásait, amelyeket egyébiránt alkalmatlannak is lehetne tekinteni a díjrendszer közös piaccal való összeegyeztethetőségének biztosítására. A megtámadott határozat tehát lehetővé teszi a Francia Köztársaságnak, hogy két éven keresztül folytassa a kérdéses támogatási rendszer alkalmazását.
- 80 A megtámadott határozat továbbá lehetővé teszi különösen azt, hogy a támogatási rendszer bizonyos kiigazítások megtételével ezen a kétéves határidőn túl is fennmaradjon.
- 81 Az előző megfontolások összességéből az következik, hogy a megtámadott határozat kötelező joghatásokat vált ki, amelyek befolyásolják a felperes érdekeit, és ez által az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerinti megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktust képez.

A felperes eljáráshoz fűződő érdekéről

A felek érvei

- 82 A beavatkozók által támogatott Bizottság semmilyen tekintetben nem vitatja a felperes eljáráshoz fűződő érdekét, hanem azzal érvel, hogy a felperes egy olyan vállalkozás versenytársaként, amely egy közösségi joggal önkéntesen összeegyeztethetővé tett támogatás kedvezményezettje, már kielégítést kapott, és semmiféle érdeke nem fűződik a megtámadott határozat megsemmisítéséhez. A határozat megsemmisítése esetén a felperes helyzete kevésbé lenne kielégítő a megtámadott határozat következtében fennálló helyzetéhez képest, amely határozat a támogatási rendszernek a közérdekre nézve kedvezőbb módosítására törekszik.
- 83 A felperes vitatja a Bizottság álláspontját.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 84 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egy természetes vagy jogi személy által benyújtott megsemmisítés iránti kereset csak akkor elfogadható, ha a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott aktus megsemmisítéséhez. Az érdeknek létre kellett jönnie és fenn is kell állnia, és azt a kereset benyújtásának időpontjára vonatkozóan kell elbírálni (az Elsőfokú Bíróság T-141/03. sz., Sniace kontra Bizottság ügyben 2005. április 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1197. o.] 25. pontja és a T-136/05. sz., *Salvat père & fils* és társai kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 20-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4063. o.] 34. pontja).
- 85 Ez az érdek feltételezi, hogy e jogi aktus megsemmisítése önmagában jogi következményekkel járhat, vagy más megfogalmazás szerint a kereset – eredményét tekintve – az azt indító fél javára szolgálhat (lásd az Elsőfokú Bíróság T-310/00. sz., *MCI* kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 28-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3253. o.] 44. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Egy olyan határozat,

amely egészében a felperesnek kedvez, definíció szerint általa nem kifogásolható (lásd e tekintetben a Bíróság C-242/00. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2002. június 18-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-5603. o.] 46. pontját, az Elsőfokú Bíróság T-138/89. sz., NBV és NBV kontra Bizottság ügyben 1992. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 1992., II-2181. o.] 32. pontját), és ennek a felperesnek nem fűződik érdeke a határozat megsemmisítéséhez.

- 86 Ellenkező esetben, amennyiben a kérelmező azzal érvel, hogy a kérdéses jogi aktus – még ha rá nézve részben kedvező is – nem védi megfelelően jogi helyzetét, eljáráshoz fűződő érdeke igazolt lesz az ezen határozat jogszerűsége közösségi bírósági felülvizsgálatának kérelmezésekor. A megtámadott határozat kedvező vagy kedvezőtlen jellegének értékelése érdemi kérdés, és nem a kereset elfogadhatóságával kapcsolatos (lásd e tekintetben M. Tesauro főtanácsnoknak az 55/88. sz., Katsoufros kontra Bíróság ügyre vonatkozó indítványát [a Bíróság 1989. november 9-én hozott ítélete, EBHT 1989., 3579. o., 3585–3587. o.]).
- 87 A megtámadott határozatban a Bizottság – amelyhez a felperes a televíziós előfizetési díjra vonatkozó panaszt nyújtott be – úgy ítélte meg, hogy a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásainak egy része alkalmas ezen rendszer közös piaccal való összeegyeztethetőségének biztosítására. A felperes azonban erre a célra alkalmatlannak tartja ezeket a kötelezettségvállalásokat, és a megtámadott határozatot pontosan azért támadja, mivel azokat a Bizottság elfogadja, és ezáltal az ő hátrányára megsérti a Szerződés állami támogatásokra vonatkozó rendelkezéseit.
- 88 Meg kell állapítani, hogy a Bizottság azon érve, mely szerint a felperesnek nem fűződik érdeke a megtámadott határozat megsemmisítésének kérelmezéséhez annak okán, hogy az egy számára kedvező döntést képez, azon a feltevésen alapul, hogy a felperesnek az ügy érdemét érintő – különösen pedig az ezen kötelezettségvállalások nyilvánvalóan alkalmatlan jellegére vonatkozó – egyes ellenérvei tévesek.
- 89 A felperesnek ugyanakkor mint a France 2 és France 3 versenytársaként működő televíziós műsorszolgáltatónak nyilvánvaló érdeke fűződik ahhoz, hogy a közösségi bíróságtól annak eldöntését kérelmezze, hogy a Bizottság jogszerűen ítélte-e meg

a megtámadott határozatban, hogy a Francia Köztársaság által tett kötelezettségvállalások lehetővé teszik a francia díjrendszer közös piaccal való összeegyeztethetőségének biztosítását.

- 90 A Bizottság állításával ellentétben a megtámadott határozatnak azon a jogalapon való megsemmisítése, amelynek alapja ezen intézménynek az alkalmazandó megfelelő intézkedések kiválasztásában való nyilvánvaló tévedésére, vagy ezen intézkedések meghatározott problémák szempontjából való alkalmasságának elégtelen indoklására vonatkozna, nem helyezné a felperest egy a megtámadott határozat következtében fennállónál kedvezőtlenebb helyzetbe.
- 91 Az ezen jogalapok bármelyikével indokolt megsemmisítés valójában azt jelentené, hogy a megtámadott határozatot az alkalmatlan kötelezettségvállalások jellemezték, vagy jellemezheték, tehát az a felperesre nézve kedvezőtlen volt. Egy ilyen megsemmisítést követően a Bizottság köteles lenne a France 2 és a France 3 jelenlegi finanszírozási feltételeire tekintettel dönteni – a létező támogatások folyamatos vizsgálatának keretében – a jövőre vonatkozóan egyéb megfelelő intézkedések ajánlásának célszerűségéről.
- 92 Ebből következik, hogy a Bizottság állításával ellentétben a felperesnek eljárási érdeke fűződik a megtámadott határozat megsemmisítésének kérelmezéséhez.
- 93 Az előző megfontolások összességéből az következik, hogy a kereset elfogadható.

Az ügy érdeméről

- 94 A jelen kereset öt jogalapra hivatkozik. Az első jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A második jogalap a védelemhez való jog megsértésére hivatkozik. A harmadik jogalap a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásainak elégtelen mértékére vonatkozik. A negyedik jogalap hatáskörrel való visszaélésen alapul. Az ötödik jogalap a Bíróság C-280/00. sz., Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben 2003. július 24-én hozott ítéletének (EBHT 2003., I-7747. o., a továbbiakban: Altmark-ítélet) téves értelmezésére hivatkozik.
- 95 Először a védelemhez való jog megsértésére és a hatáskörrel való visszaélésre hivatkozó jogalapot kell megvizsgálni. Ezt követően a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítélet téves értelmezésére hivatkozó jogalapot, majd az indokolási kötelezettség megsértésére és a kötelezettségvállalások elégtelen mértékére támaszkodó jogalapokat szükséges megvizsgálni.

A védelemhez való jog megsértésére alapított, második jogalapról

A felek érvei

- 96 A felperes – elismerve, hogy az állami támogatásokkal kapcsolatos közigazgatási eljárás kizárólag tagállamokkal szemben indítható – azzal érvel, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdésében előírt vizsgálati szakaszban a Bizottságnak fel kell hívnia az érdekelt feleket észrevételeik megtételére. A felperes csodálkozását fejezi ki arra vonatkozóan, hogy nem volt lehetősége megvitatni a Bizottsággal a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásainak célszerűségét és terjedelmét, ennél fogva a Bizottság ezek alapján jóváhagyta egy olyan állami támogatást képező rendszer fennmaradását, amely ellentétes az EK 87. cikkel. A vita annál is inkább szükséges lett volna, mivel a felperes és a Bizottság közötti párbeszéd – amely annak megállapításához vezetett volna, hogy a díj az EK 87. cikk értelmében vett állami támogatás – hirtelen félbeszakadt, amikor ezen rendszer közös piaccal való összeegyeztethetőségének értékelésére került volna sor.

- 97 A felperes úgy véli, hogy az eljárásban számára biztosított mozgástér kevésbé egyeztethető össze azzal az ítélkezési gyakorlattal, mely szerint a Közösség még írásbeli rendelkezés hiányában sem veszélyeztetheti egy személy helyzetét, ha annak nem volt lehetősége álláspontját közölni. A Bizottságnak az EK 88. cikk (1) bekezdésének értelmében vett határozat elfogadásakor gyakorolt mérlegelési jogkörére tekintettel még inkább indokolt lenne a meghallgatáshoz való jog biztosítása. A Bizottság és a felperes közötti párbeszéd megszakítása az utóbbi védelemhez való jogát sérti.
- 98 A beavatkozók által támogatott Bizottság vitatja a felperes álláspontját.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 99 Emlékeztetni kell arra, hogy az állami támogatásokkal kapcsolatos eljárás – figyelembe véve általános rendszerét – a támogatás nyújtásáért közösségi jogi kötelezettségeire tekintettel felelős tagállammal szemben indítható (az Elsőfokú Bíróság T-198/01. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2717. o.] 61. pontja és a T-111/01. sz. és a T-133/01. sz., Saxonia Edelmetalle kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. május 11-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1579. o.] 47. pontja).
- 100 Ez a gondolatmenet, amelyet az ítélkezési gyakorlat az új támogatások Bizottság által történő ellenőrzésének keretében alakított ki, a létező támogatások folyamatos vizsgálatának keretében is irányadó.
- 101 Ebből következik, hogy még ha semmi sem tiltja, hogy az egyik fél a Bizottságnak olyan információt szolgáltatson, amely egy állami támogatás – legyen az akár új vagy már létező támogatás – közös piaccal való összeegyeztethetlenségére mutat rá, ez a lehetőség semmilyen védelemhez való jogot nem biztosít ennek a félnek. A Bizottság egyáltalán nem köteles ezzel a féllel kontradiktórium vitába bocsátkozni.

102 Igaz, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdésének első albekezdése és a 659/1999 rendelet 6. cikke által előírt hivatalos vizsgálati eljárás keretében – amely eljárás az új támogatásokkal kapcsolatban a 659/1999 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése értelmében elfogadott határozattal, a létező támogatásokkal kapcsolatban pedig ugyanezen rendelet 19. cikkének (2) bekezdése értelmében elfogadott határozattal indítható meg – a Bizottság „felszólítja [...] az érdekelt feleket, hogy nyújtsák be észrevételeiket” (a 659/1999 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének második mondata). Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy a jelen esetben a megtámadott határozat nem egy ilyen hivatalos vizsgálati eljárást, hanem egy megfelelő intézkedésekre vonatkozó, és az érintett tagállam által elfogadott ajánlást követően került meghozatalra, azaz a 659/1999 rendelet 19. cikke (1) bekezdésének keretében.

103 A létező támogatások folyamatos vizsgálati eljárásának ebben a szakaszában a Bizottság nem volt köteles felszólítani a felperest észrevételeinek benyújtására. A felperes tévesen hivatkozik a védelemhez való jogra, és annak Bizottság általi megsértésére.

104 E megfontolásokra tekintettel el kell utasítani az első jogalapot.

A hatáskörrel való visszaélésen alapuló, negyedik jogalapról

A felek érvei

105 A felperes szerint úgy tűnik, mintha a Bizottság az állami támogatások felderítésének feladatát – jóllehet az a Bizottság kizárólagos hatáskörébe tartozik – a nemzeti hatóságokra ruházza. A felperes nem érti, hogy a Bizottság hogyan tudja ezt a hatáskört delegálni, és ezáltal az EK 87. cikk közvetlen hatályát biztosítani egy egyszerű,

kötelezettségvállalásokat elfogadó határozat révén, amikor az EK 88. cikk (3) bekezdése közvetlen hatályának előírásához rendeletre lenne szükség.

106 A Bizottság vitatja a felperes álláspontját.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 107 Először is meg kell állapítani, hogy ellentétben azzal, amire a jelen jogalap látszólag rámutat, a megtámadott határozatnak semmi esetre sem célja az állami támogatások – állítólagosan a Bizottság kizárólagos hatáskörébe tartozó – felderítésének feladatát a nemzeti hatóságokra ruházni, mivel általánosan elfogadott, amint azt a Bíróság is megállapította, hogy a nemzeti bíróság mindenkor hatáskörrel rendelkezik egy állami támogatás fennállásának megállapítására (e tekintetben lásd a Bíróság 78/76. sz., Steinike & Weinlig ügyben 1977. március 22-én hozott ítéletének [EBHT 1977., 595. o.] 14. pontját).
- 108 Másodsorban, és amennyiben a felperes a jelen jogalappal a Bizottság az állami támogatások közös piaccal való összeegyeztethetőségének értékelésére vonatkozó kizárólagos hatáskörének a nemzeti hatóságok részére való állítólagos átruházására hivatkozik, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat semmilyen módon nem eredményez ilyen hatáskör-átruházást.
- 109 Ellenkezőleg, a Bizottság éppen az állami támogatások közös piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálatára vonatkozó kizárólagos hatáskörében eljárva, a megtámadott határozat révén jutott a Francia Köztársaság azon kötelezettségvállalásaihoz, amelyek a díjrendszernek a közös piaccal való összeegyeztethetőségét hivatottak biztosítani. Egyébiránt a megtámadott határozat – amint arra a (73) bekezdése is emlékeztet – semmiben sem érinti a Bizottságnak a létező támogatások folyamatos vizsgálatával és a közös piac fokozatos fejlődése vagy működése által megkövetelt megfelelő intézkedések meghozatalára vonatkozó javaslatok tételével kapcsolatos, az EK 88. cikk (1) bekezdése szerinti hatáskörét.

110 E megfontolásokra tekintettel el kell utasítani a jelen jogalapot.

Az Altmark-ítélet téves értelmezésén alapuló, ötödik jogalapról

A felek érvei

111 A felperes szerint a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot az EK 86. cikk (2) bekezdésének közszolgáltatási kötelezettségek túlzott ellentételezése esetén történő alkalmazását illetően.

112 A fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben a Bíróság ún. ellentételezési megközelítés mellett döntött. Ezen ellentételezési megközelítést későbbi ítélkezési gyakorlatában mind a Bíróság, mind pedig az Elsőfokú Bíróság is megerősítette.

113 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság állításával ellentétben a Bíróság a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben nem állapítja meg implicit módon azt, hogy egy támogatás, amely adott vállalkozásnak az általános gazdasági érdekeket képviselő szolgáltatás teljesítéséből eredő költségeit ellentételezi, vagy inkább túlzottan ellentételezi, a közös piaccal összeegyeztethetővé nyilvánítható, amennyiben az EK 86. cikk (2) bekezdésének feltételei fennállnak.

114 A Bíróság valójában még implicit módon sem adhat választ előzetes döntéshozatali eljárás keretében olyan kérdésre, amelyet nem tettek fel részére.

- 115 A Bíróság továbbá utalt a C-53/00. sz. Ferring-ügyben 2001. november 22-én hozott ítéletére (EBHT 2001., I-9067. o., a továbbiakban: Ferring-ítélet). Ugyanakkor ebben az ítéletben a Bíróság kifejezetten kizárta az EK 86. cikk (2) bekezdésének alkalmazását annak kimondásával, hogy egy olyan előnyt, amely meghaladja az általános érdeket képviselő feladat teljesítésével járó többletköltségeket, „[...] semmi esetre sem lehet szükségesnek tekinteni ahhoz, hogy ezen gazdasági szereplők el tudják látni ezen különleges feladatukat”.
- 116 Az EK 86. cikk (2) bekezdésének alkalmazása továbbá feltételezi a közszolgáltatási feladat fogalmához, elvégzéséhez és ellenőrzéséhez, valamint az ezen szolgáltatás ellenében nyújtott pénzügyi ellentételezés arányos mértékéhez kapcsolódó követelmények együttes fennállását. Ugyanakkor a Bíróság a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben ugyanezen követelményeket – az ezen ítélet 95. pontjában meghatározott négy feltétel közül az első, a második és a harmadik, valamint az ítélet rendelkező része által (a továbbiakban együttesen: Altmark-feltételek) – nem a támogatás összeegyeztethetőségére, hanem a fennállására vonatkozó kumulatív mérlegelési tényezőkké tette. Más szóval az arányosság vizsgálatára a Bíróság szerint a támogatás minősítésének szakaszában kerül sor, azaz egy olyan szakaszban, amely megelőzi azt a szakaszt, amelyben azt a Bizottság alkalmazni kívánja.
- 117 Végül, a Bizottság eljárási gyakorlatában azzal az implicit következménnyel alkalmazta az EK 86. cikk (2) bekezdését olyan esetekre, amelyekben a második és a negyedik Altmark-feltétel nem teljesült, hogy amennyiben az első és a harmadik Altmark-feltétel nem teljesül, az intézkedést annak az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében vett vizsgálata által nem lehet megmenteni. Ugyanakkor a jelen esetben, mivel a Bizottság saját maga állapította meg, hogy a harmadik Altmark-feltétel nem teljesült, szükségszerűen arra a következtetésre kellett volna jutnia, hogy egy az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti támogatásról van szó, anélkül hogy szükséges lett volna annak esetleges összeegyeztethetőségét vizsgálni.
- 118 A Bizottság tehát tévesen alkalmazta a jogot, amikor arra kereste a választ, hogy egy közszolgáltatási költségeket ellentételező állami támogatás jogszerű-e az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján, jöllehet saját maga állapította meg, hogy az említett intézkedés nem teljesíti az állami támogatással minősítés alól mentesítő Altmark-feltételeket.

- 119 Válaszbeadványában a felperes vitatja, hogy a Bizottságnak az állami támogatások közös piaccal való összeegyeztethetőségének kinyilvánítására vonatkozó kizárólagos hatáskörét kérdőjelezné meg, amint azt egyébiránt panaszbeadványa tanúsítja. A felperes azokat a feltételeket vitatja, amelyekre tekintettel a Bizottság egy ilyen vizsgálatnál eljár.
- 120 A felperes ugyanis emlékeztet arra, hogy a Bíróság a fenti 115. pontban hivatkozott Ferring-ítéletben nem hivatkozik az EK 86. cikk (2) bekezdésére az elfogadott megoldás indoklásául. Sőt, azon elv rögzítését követően, mely szerint az egyenértékűség feltételét teljesítő ellentételezés nem minősül támogatásnak, a Bíróság hozzáteszi, hogy „ha kiderül, hogy a nagykereskedők a gyógyszerek közvetlen értékesítését terhelő járulékalóli mentességük folytán olyan előnyben részesülnek, amely meghaladja a nemzeti szabályozás által rájuk ruházott közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése miatt viselt többletköltségeket, ennek az előnynek az említett többletköltségeket meghaladó része semmi esetre sem tekinthető szükségesnek ahhoz, hogy ezek a gazdasági szereplők el tudják látni különleges feladatukat”. Ennek következtében a Bíróság szerint „azt a választ kell adni, hogy az [EK] [86.] cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható egy olyan pénzügyi előnyre, amelyből egy közszolgáltatás működtetésével megbízott vállalkozások – csakúgy, mint az alapeljárásban szereplő vállalkozások – részesülnek, amennyiben ez az előny meghaladja a közszolgáltatás többletköltségeit”.
- 121 Világos tehát, hogy a Bíróság kizárja az EK 86. cikk (2) bekezdése szerinti eltérés alkalmazását egy olyan ellentételezés javára, amely meghaladja a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével járó többletköltségeket azzal a következménnyel, hogy az ilyen támogatásokat kizárólag az EK 87. cikk alapján kell elbírálni. Ebben az esetben, a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálata továbbra is a Bizottság hatáskörébe tartozik, azonban az EK 86. cikk (2) bekezdése szerinti eltérés alkalmazása lehetőségének hiányában ez a vizsgálat a gyakorlatban csak negatív döntéssel végződhet.
- 122 A fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítélet további részében a Bíróság nem kérdőjelezi meg ezt az értelmezést. A Bíróság valójában nem zárja ki kifejezetten az EK 86. cikk (2) bekezdésének alkalmazását, de nem is erősíti meg.

- 123 A Bizottság, a Francia Köztársaság és a France Télévisions által támogatva, vitatja a felperes által előadott érveket. Azzal érvel, hogy ezzel a jogalappal a felperes valójában két jól elkülöníthető kérdést téveszt össze, amelyek tisztázásához a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítélet hozzájárult. Az első kérdés, hogy mikor áll fenn a Szerződés értelmében vett állami támogatás, a második pedig az, hogy mikor lehet egy ilyen támogatást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítani.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 124 A felperes ezzel a jogalappal lényegében úgy érvel, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a televíziós előfizetési díjrendszert a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánította, jöllehet ez az intézmény úgy ítélte meg, hogy bizonyos Altmark-feltételek nem teljesültek.
- 125 Ezen érvelés nem fogadható el, mivel az a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítélet téves értelmezéséből ered.
- 126 A fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben a Bíróság emlékeztetett arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a támogatások minősítéséhez az szükséges, hogy az EK 87. cikk (1) bekezdésében említett összes feltétel fennálljon (az ítélet 74. pontja), és arra, hogy ezen rendelkezés a következő feltételeket támasztja. Először is, egy állami beavatkozásról vagy állami forrásból nyújtott támogatásról kell, hogy szó legyen. Másodszor ennek a beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor a kedvezményezett számára előnyt kell megtestesítenie. Negyedszer pedig torzítania kell a versenyt, vagy a verseny torzításával kell fenyegetnie. (az ítélet 75. pontja).
- 127 A kedvezményezettnek nyújtott előny létezésére vonatkozó feltétellel kapcsolatban a Bíróság kiemelte, hogy az ítélkezési gyakorlatból, különösen a fenti 115. pontban hivatkozott Ferring-ítéletből az következik, hogy amennyiben adott állami beavatkozást úgy kell tekinteni, mint a kedvezményezett vállalkozás által a közszolgáltatási

kötelezettség teljesítéseként nyújtott szolgáltatások ellenértékét képviselő ellentételezést, olyan módon, hogy ezek a vállalkozások ebből gyakorlatilag pénzügyi előnyhöz nem jutnak, és így nem kerülnek e beavatkozás folytán versenytársaiknál kedvezőbb helyzetbe, úgy az ilyen beavatkozás nem tartozik az EK 87. cikk (1) bekezdésének alkalmazási körébe (a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítélet 87. pontja).

128 A Bíróság hozzátette, hogy mindazonáltal ahhoz, hogy az adott esetben egy ilyen ellentételezés ne minősüljön állami támogatásnak, több feltételnek kell teljesülnie (a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítélet 88. pontja):

- először is a kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettségek terhelik, és e kötelezettségek egyértelműen meghatározottak (első Altmark-feltétel);
- másodsor, az ellentételezés kiszámításának alapjául szolgáló feltételeket tárgyilagos és átlátható módon, előzetesen megállapították (második Altmark-feltétel);
- harmadszor, az ellentételezés nem haladja meg a közszolgáltatási kötelezettségek végrehajtása során felmerülő költségek egészben vagy részben való fedezéséhez szükséges mértéket, figyelemmel az érintett bevételekre és e kötelezettségek teljesítéséből származó méltányos nyereségre (harmadik Altmark-feltétel);
- negyedszer, amikor egy adott esetben a közszolgáltatási kötelezettség végrehajtásával megbízott vállalkozás kiválasztása nem közbeszerzési eljárás keretében történik, a szükséges ellentételezés mértékét azon költségek elemzése alapján állapították meg, amelyek egy átlagos, jól vezetett és a szükséges közszolgáltatási

követelmények kielégítéséhez közlekedési eszközökkel megfelelően felszerelt vállalkozásnál e kötelezettségek végrehajtásakor felmerülnének, figyelemmel az érintett bevételekre és az e kötelezettségek teljesítéséből származó méltányos nyereségre (negyedik Altmark-feltétel).

- 129 A Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy egy olyan állami beavatkozást, amely az említett feltételekből egynek vagy többnek nem felel meg, az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak kell minősíteni.
- 130 A fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítélet minden kétséget nélkülöző rendelkezéseiből az következik, hogy a fent említett négy feltétel egyedüli és kizárólagos célja a kérdéses intézkedés állami támogatássá minősítése, még pontosabban egy előny fennállásának a meghatározása.
- 131 A Bíróság ezáltal átvette és pontosította a fenti 115. pontban hivatkozott és a felperes írásbeli beadványaiban több ízben említett Ferring-ítéletben elfogadott megoldást, annak érdekében, hogy a tagállamok jobban meg tudják ítélni, hogy egy közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével megbízott gazdasági egység részére juttatott támogatásuk állami támogatásnak minősül-e, amely egy új támogatás esetében az intézkedés Bizottságnak való bejelentésének kötelezettségét, míg egy már létező támogatás esetében az ezen intézménnyel való együttműködés kötelezettségét vonja maga után.
- 132 Fontos kiemelni, hogy a felperes érvelésének a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítélet 104. és 105. pontja is ellentmond, amelyekben a Bíróság választ ad az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés második részére, amelyben a kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy az EK 73. cikket lehet-e alkalmazni olyan közpénzből nyújtott támogatásokra, amelyek a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéséből adódó többletköltségeket ellentételezik.

- 133 Az imént idézett pontokban a Bíróság arra mutat rá, hogy amennyiben az alapeljárás tárgyát képező támogatásokat közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéséhez szükséges közlekedési szolgáltatások nyújtásának ellenértékét képező és a négy Altmark-feltételnek megfelelő ellentételezésnek kell tekinteni, ezen támogatások nem tartoznak az EK 87. cikk alkalmazási körébe, és az ezen rendelkezéstől az EK 73. cikk értelmében való eltérésre sem lehet hivatkozni. A Bíróság szerint ebből az következik, hogy az elsődleges jog állami támogatásokkal kapcsolatos rendelkezései – jelen esetben az EK 73. cikk – csak abban az esetben alkalmazhatók az említett támogatásokra, ha az előbb idézett feltételek mindegyike teljesül, és ha az említett támogatásokra nem alkalmazhatók az 1991. június 20-i 1893/91/EGK tanácsi rendelettel (HL L 169., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás: 7. fejezet, 1. kötet, 314. o.) módosított, a vasúti, közúti és belvízi közlekedési közszolgáltatás fogalmában benne rejlő kötelezettségek terén a tagállamok tevékenységéről szóló, 1969. június 26-i 1191/69/EGK tanácsi rendelet (HL L 156., 1. o., magyar nyelvű különkiadás: 7. fejezet, 1. kötet, 19. o.) rendelkezései.
- 134 Ebből világosan kitűnik, hogy a Bíróság különbséget tesz egy intézkedés állami támogatásnak minősítésének kérdése – amelyhez a négy Altmark-feltétel nem teljesülése vezetne a jelen esetben – és annak közös piaccal való összeegyeztethetőségének kérdése között. A Bíróságnak az EK 73. cikkel kapcsolatos érvelése teljes mértékben alkalmazható a jelen esetben is az EK 86. cikk (2) bekezdésének alkalmazásával összefüggésben.
- 135 A Bíróság és az Elsőfokú Bíróság határozatai a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítélet óta az abban kimondott feltételekre hivatkozással nem vonják kétségbe azt a tényt, hogy ezek a feltételek az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében vett állami támogatásnak minősítésre vonatkoznak, és nem arra utalnak, hogy a Bíróság ezen feltételek kimondásával véget akart volna vetni az EK 86. cikk (2) bekezdése alkalmazásának az általános gazdasági érdekeket képviselő szolgáltatásokat finanszírozó állami intézkedések közös piaccal való összeegyeztethetőségének megállapításánál (lásd e tekintetben a Bíróság C-34/01–C-38/01. sz. Enirisorse egyesített ügyekben 2003. november 27-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-14243. o.] 31–40. pontját; a C-451/03. sz., Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti ügyben 2006. március 30-án hozott ítéletének [EBHT 2006., I-2941. o.] 61–72. pontját; a C-526/04. sz., Laboratoires Boiron ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-7529. o.] 50–57. pontját és a C-206/06. sz., Essent Netwerk Noord és társai ügyben 2008. július 17-én hozott ítéletének [EBHT 2008., I-5497. o.] 79–88. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-157/01. sz., Danske Busvognmaend kontra Bizottság ügyben 2004. március 16-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-917. o.] 97. és 98. pontját; a T-274/01. sz., Valmont kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 16-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3145. o.] 130. és 131. pontját; a T-349/03. sz., Corsica Ferries France kontra Bizottság ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2197. o.] 310. pontját és a T-289/03. sz., BUPA és társai kontra Bizottság ügyben 2008. február 12-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-81. o.] 258. pontját).

- 136 Különösen a fenti 135. pontban hivatkozott *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti* ügyben hozott ítéletben válaszolt a Bíróság egy olyan előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre, amellyel a kérdést előterjesztő bíróság arra keresett választ, hogy az adóbevallások elkészítésében és benyújtásában segítséget nyújtó adótanácsadó központoknak a nemzeti szabályozással összhangban juttatott ellenszolgáltatás állami támogatást képez-e az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében.
- 137 A Bíróság az ítéletben emlékeztetett a négy Altmark-feltételre hangsúlyozva, hogy fennállásuk esetén egy olyan állami beavatkozás, amelyet a kedvezményezett vállalkozások által a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéséhez szükséges szolgáltatások nyújtásának ellenértékét képező ellentételezésnek tekintenek, mentesül az állami támogatásnak minősítés alól.
- 138 A Bíróság – annak megállapítását követően, hogy az ellenszolgáltatás mértékére vonatkozó két utolsó feltétel vizsgálatához az alapeljárás tárgyát képező jogvita ténybeli hátterének értékelése lenne szükséges, és hogy e tekintetben hatáskörrel nem rendelkezik – rámutatott arra, hogy a nemzeti bíróság feladata az említett tények fényében annak megállapítása, hogy a kérdéses ellenszolgáltatás állami támogatásnak minősül-e az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében.
- 139 Fontos hangsúlyozni, hogy a Bíróság ebben az összefüggésben figyelmet fordított annak jelzésére, hogy a nemzeti bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a támogatási intézkedések és támogatási rendszerek közös piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálatára, mivel ezen vizsgálat a Bizottság – a közösségi bíróságok ellenőrzésével gyakorolt – kizárólagos hatásköre (a fenti 135. pontban hivatkozott *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti* ügyben hozott ítélet 71. pontja).
- 140 A Bíróságnak ez utóbbi megfontolása világosan rámutat arra, hogy a jelen jogalap az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében vett állami támogatás fennállásának megállapítását célzó Altmark-tesztnak és az intézkedések közös piaccal való összeegyeztethetőségének meghatározását lehetővé tevő EK 86. cikk (2) bekezdése tesztjének a felperes által való összetévesztésén alapul.

141 Ezen körülményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság a jelen esetben nem értelmezte tévesen a jogot.

142 A Bizottság ugyanis a megtámadott határozatban először azt vizsgálta meg, hogy a díjrendszer állami támogatást képez-e. Miután megállapította, hogy az állami támogatások létezésének az állami források használatára vonatkozó feltétele teljesült (a megtámadott határozat (21) bekezdése), a Bizottság a szelektív előny fennállására vonatkozó feltételt ellenőrizte (a megtámadott határozat (22)–(25) bekezdése), és ebben az összefüggésben úgy ítélte meg, hogy a második és a negyedik Altmark-feltételt nem tartották be (a megtámadott határozat (24) és (25) bekezdése), anélkül hogy a többi Altmark-feltételről határozott volna. Végül a Bizottság megállapította, hogy a televíziós előfizetési díjrendszer érinti a tagállamok közötti kereskedelmet (a megtámadott határozat (26) bekezdése).

143 Következésképpen a Bizottság megállapította, hogy e rendszer állami támogatásnak minősül (a megtámadott határozat (27) bekezdése).

144 Ezt követően a Bizottság azt vizsgálta meg, hogy a televíziós előfizetési díjrendszer – amint azt a hivatalos vizsgálati eljárást megindító 1999. szeptember 27-i határozatában előzetesen megállapította (lásd a fenti 10. pontot) – valóban létező állami támogatás-e. Annak rögzítését követően, hogy ezen rendszert már a Szerződés hatálybalépése előtt bevezették, és azt azóta lényeges módosítások nem érintették (a megtámadott határozat (28)–(35) bekezdése), a Bizottság úgy határozott, hogy az a 659/1999 rendelet 1. cikke (b) pontjának i. alpontja értelmében létező állami támogatásnak minősül (a megtámadott határozat (36) bekezdése).

145 Végül a Bizottság – helyesen – megvizsgálta a kérdéses intézkedést az EK 86. cikk (2) bekezdésére tekintettel, és úgy határozott, hogy befejezi az eljárást a francia hatóságok által tett, olyan jogszabály-módosításokat célzó kötelezettségvállalásokra figyelemmel, amelyek elegendő biztosítékot nyújtanak a közszolgáltatás által okozott költségek esetleges túlzott ellentételezése ellen.

- 146 A Bizottság ily módon – a felperes állításával ellentétben – nem hagyta figyelmen kívül a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítélet rendelkezéseit.
- 147 Az előző megfontolások összességéből az következik, hogy az ötödik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, első jogalapról

A felek érvei

- 148 A felperes azzal érvel, hogy a megtámadott határozat semmiféle eligazítást nem nyújt a Bizottság azon választásának megértésében, amely szerint a bejelentett intézkedés összeegyeztethetőségét a Francia Köztársaság által felajánlott kötelezettségvállalásoknak rendelte alá. A felperes a Bizottság állításával ellentétben nem téveszti össze a határozat indokolásának, illetve megalapozottságának a kifogásolását, kizárólag annak előadására szorítkozik, hogy a megtámadott határozat indokolása a kötelezettségvállalások szempontjából nem megfelelő. Mindezekon felül a felperes különösen azért tartja az indokolás ezen hiányát sajnálatosnak, mivel azzal egy több mint tíz éve indított eljárás zárul le. A felperes kijelenti, hogy a megalapozottságuk megkérdőjelezése nélkül csupán megállapítja azon magyarázatok elégtelenségét, amelyek a megtámadott határozatban szerepelnek – amelyben azt a hatvanöt bekezdést igénylő megállapítást követően, miszerint a díjrendszer nem nyújt elegendő biztosítékot a közös piaccal való összeegyeztethetőségének biztosítására, a Bizottság minden további magyarázat nélkül elfogadja a Francia Köztársaság által vállalt kötelezettségvállalásokat.
- 149 Annak alapján, hogy az indokolási kötelezettséget mire tekintettel, így különösen a címzetteknek vagy más érintett személyeknek a magyarázathoz jutás iránti érdekének figyelembevételével szükséges megítélni, a Bizottság téved, amikor a megtámadott határozat indokolásának megfelelő voltát kizárólag a közte és a Francia Köztársaság között fennálló kapcsolat tekintetében értékeli. Ezzel ugyanis a Bizottság semmibe veszi

az állami támogatások tárgyában meghozott határozatok megsemmisítésére irányuló eljárásban érdekelt harmadik személyek jogait.

- 150 A nem megfelelő indokolás még egyértelműbb a felperes ezen ügyben kinyilvánított, számos kapcsolatfelvétel és levelezés által is tükrözött érdekeltségének fényében.
- 151 Azt az indokolást, amelyben a Bizottság megaláztatja az állami támogatások fennállására vonatkozó mérlegelési tényezők formális felsorolásával, ezt követően pedig a megtámadott határozat (24) bekezdésében annak megállapításával folytatja, hogy „a fenti 94. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben előírt második feltétel nem teljesül” annak okán, hogy „az 1986-os törvény nem határoz meg objektív és átlátható tényezőket, amelyek alapján a közszolgáltatási költségek ellentételezése kiszámításra kerülne”, nem lehet megfelelőnek minősíteni, mivelhogy az indokolás ezen hiánya érinti a Francia Köztársaság által tett kötelezettségvállalások relevanciája mérlegelésének lehetőségét.
- 152 Ugyanezen okokból kifolyólag nem tekinthető megfelelőnek az az értékelés, amely – anélkül hogy meghatározná ezek összegét – annak megállapítására szorítkozik, hogy a francia szabályozás nem alkalmas arra, hogy megakadályozza a közszolgáltatási kötelezettségek túlzott ellentételezését, vagy a versenyellenes keresztfinanszírozásokat.
- 153 Az a tény, hogy a Bizottság levelet küldött a Francia Köztársaságnak, amelyben megfelelő intézkedéseket javasolt, és követte az állami támogatás szabályainak a közszolgáltatási műsorszolgáltatásra történő alkalmazásáról szóló közleményben (továbbiakban: a műsorszolgáltatási közlemény) (HL 2001. C 320., 5. o.) közzétett eljárást, nem módosít a felperes érvelésén. A megtámadott határozat nem megfelelő indokolása nem orvosolható azzal a 2003. december 10-i levélben foglalt indokollással sem, amelynek a felperes nem is volt címzettje. A felperes egyébiránt nem vonja kétségbe a Bizottság azon értékelését, amely azzal a megállapítással zárul, hogy a díjrendszer olyan állami támogatást képez, amely nem nyújt elegendő biztosítékot a közös piaccal való összeegyeztethetőségének biztosítása érdekében. A felperes ugyanakkor nincs abban a helyzetben, hogy meg tudja ítélni a Bizottság által elfogadott

kötelezettségvállalások megalapozottságát, mivel utóbbi intézmény nem nyújtott magyarázatot az említett kötelezettségvállalások elfogadásával kapcsolatos döntésére vonatkozóan.

154 A beavatkozók által támogatott Bizottság vitatja a felperes álláspontját.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

155 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikk által megkövetelt indokolást az adott ügy természetéhez kell igazítani, valamint világosan és kétértelműségtől mentesen kell megfogalmazni a jogi aktust kiadó intézmény érvelését, hogy az az érdekeltek számára a meghozott intézkedés indokait megismerhetővé, a hatáskörrel rendelkező bíróság számára pedig a felülvizsgálati jogkört gyakorolhatóvá tegye. Az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a jogi aktus tartalmára, az előadott indokok jellegére, és a címzettek, illetve a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett más személyek magyarázathoz jutás iránti érdekére figyelemmel kell értékelni. Nem követelmény az indokolással szemben, hogy a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen, amennyiben nem csupán szövege, hanem egyben kontextusa, valamint a tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján eldönthető a kérdés, hogy az indokolás megfelel-e az EK 253. cikk követelményeinek (a Bíróság 296/82. és 318/82. sz., *Hollandia és Leeuwarder Papierwarenfabriek kontra Bizottság* egyesített ügyekben 1985. március 13-án hozott ítélet [EBHT 1985., 809. o.] 19. pontja; a C-350/88. sz., *Delacre és társai kontra Bizottság* ügyben 1990. február 14-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-395. o.] 15. és 16. pontja; a C-56/93. sz., *Belgium kontra Bizottság* ügyben 1996. február 29-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-723. o.] 86. pontja és a C-367/95. sz., *Bizottság kontra Sytraval és Brink's France* ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 63. pontja.)

156 A Bizottság a megtámadott határozatban, miután először felidézte az ezen határozathoz vezető eljárást (a megtámadott határozat (2)–(16) bekezdése), másodsorban ismertette a díjrendszert, és úgy határozott, hogy az létező állami támogatásnak minősül (a megtámadott határozat (17)–(36) bekezdése), harmadrészt megállapította, hogy az általános gazdasági érdekeket képviselő szolgáltatások fennállására vonatkozó EK 86. cikk (2) bekezdésének alkalmazási feltétele (a megtámadott határozat (41)–(50) bekezdése), valamint az elvégzésre és az ellenőrzésre vonatkozó feltétel (a

megtámadott határozat (51)–(55) bekezdése) fennáll, negyedrészt pedig megvizsgálta a közszolgáltatás által igényelt ellentételezés arányossága feltételét (a megtámadott határozat (56) és azt követő bekezdései), és ez utóbbi vizsgálat keretében úgy ítélte meg, hogy „a francia szabályozás nem nyújt elegendő biztosítékot a közszolgáltatás következtében keletkezett költségek esetleges túlzott ellentételezése ellen” (a megtámadott határozat (60) bekezdése).

- 157 A Bizottság a megtámadott határozat (61)–(63) bekezdésében megmagyarázta, hogy álláspontja szerint a francia szabályozás mely okból nem nyújtja ezeket a biztosítékokat.
- 158 A megtámadott határozat (64) bekezdésében a Bizottság ismertette a megfelelő intézkedések elfogadását javasoló azon ajánlást, amelyet ezt követően 2003. december 10-i levelében megküldött a Francia Köztársaságnak.
- 159 A Bizottság ezt követően felidézte a francia hatóságokkal folytatott egyeztetéseket, valamint ismertette és megvizsgálta az ezen hatóságok által a megfelelő intézkedések elfogadását javasoló ajánlására adott válaszul felajánlott kötelezettségvállalásokat. Miután megállapította, hogy ezen kötelezettségvállalások megfelelnek ennek az ajánlásnak, a Bizottság úgy határozott, hogy befejezi a díjra vonatkozó vizsgálati eljárást (a megtámadott határozat (65)–(72) bekezdése).
- 160 Először is meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat fentiekben ismertetett indokolásából világosan és érthetően kitűnik a Bizottságnak a díjra vonatkozó vizsgálati eljárás befejezéséről szóló határozatát megalapozó érvelése.
- 161 Egyébiránt, amikor a felperes keresetében arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat semmiféle eligazítást nem nyújt a Bizottság azon választásának megértésében, amely szerint a bejelentett intézkedés összeegyeztethetőségét a Francia Köztársaság által felajánlott kötelezettségvállalásoknak alárendelte, a felperes egyetlen tényyszerű elemet sem szolgáltat ezen kijelentés alátámasztására. Jóllehet írásbeli beadványaiban több ízben is megemlíti panaszbeadványának létezését és a Bizottsággal folytatott egyeztetéseit, a felperes semmilyen módon nem határozza meg azt, hogy ezen

panasz meghatározott tényszerű elemeinek, ezen egyeztetéseknek, vagy akár a Bizottság birtokában lévő egyéb információknak a fényében mely okból kellett volna ennek az intézménynek az általa megtettnél nagyobb mértékben indokolnia döntését.

- 162 A felperes csupán átfogóan felidézze azon körülményeket, hogy az eljárás a Bizottság előtt több mint tíz évig tartott; hogy a Bizottsághoz benyújtásra került a panasz kiegészítése, és a Bizottság és a felperes között számos kapcsolatfelvétellel került sor; hogy ezen intézmény egy külső tanulmányt használt fel; hogy közzétette a műsor-szolgáltatási közleményt, amelyre a megtámadott határozat csak utal; és végül, hogy a megtámadott határozat hetvenkét bekezdéséből csak hét foglalkozik az eljárás befejezésének megindokolásával. Ezen általánosságok fényében a felperes, saját szavaival élve, „a Bizottság által kifejtett magyarázatok elégtelenségének megállapítására [...] szorítkozik” a kötelezettségvállalások tekintetében.
- 163 Meg kell állapítani, hogy a felperes ezen megfontolásokkal semmilyen olyan elemet nem szolgáltat, amely megalapítaná a megtámadott határozat indokolásának az említett szempontból való elégtelenségét.
- 164 Ezt követően a megtámadott határozat (24) bekezdésének a második Altmark-feltételre vonatkozó indokolása kifogásolásával kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság az említett bekezdésben megállapította, hogy ez a feltétel nem teljesül, amit a felperes nem vitat. A Bizottság azzal a ténnyel indokolta ezt a megállapítást, hogy „az 1986-os törvény nem határoz meg objektív és átlátható tényezőket, amelyek alapján a közszolgáltatási költségek ellentételezése kiszámításra kerülne”. A díj állami támogatásnak való minősítése keretében kifejtett ezen indokolás elegendőnek tekintendő.
- 165 Amennyiben ezen indokolási kifogás a díjrendszer közös piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozik, azt irrelevanciája miatt el kell utasítani, mivel – amint az már korábban kifejtésre került – az Altmark-teszt és a megtámadott határozat (24) bekez-

désében foglalt indokolás az intézkedés állami támogatásnak való minősítésére, és nem az ezen támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségének megállapítására vonatkozik.

- 166 Végül azzal a kifogással kapcsolatban, amely lényegében azon alapul, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozatban egy állítólagos túlzott ellentételezés fennállását és összegét kellett volna meghatároznia, amely kifogás a felperes álláspontjának – mely szerint a díjrendszer túlzott ellentételezést eredményezett – fényében inkább a vizsgálati kötelezettség megsértésére alapított érdemi kifogásnak, mintsem indokolási kifogásnak minősül, meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a létező támogatások vizsgálata csak jövőre irányuló intézkedésekhez vezethet (e tekintetben lásd az Elsőfokú Bíróság T-298/97. sz., T-312/97. sz., T-313/97. sz., T-315/97. sz., T-600/97.–T-607/97. sz., T-1/98. sz., T-3/98–T-6/98. sz. és T-23/98. sz., Alzetta és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-2319. o.] 147. és 148. pontját; a T-288/97. sz., Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia kontra Bizottság ügyben 2001. április 4-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1169. o.] 91. pontját és a T-127/99. sz., T-129/99. sz. és T-148/99. sz., Diputación Foral de Álava kontra Bizottság ügyben 2002. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1275. o.] 172. pontját.). Tehát a Bizottság csak akkor dönthet megfelelő intézkedések ajánlásáról, ha úgy ítéli meg, hogy az adott finanszírozási rendszer a jövőre nézve túlzott ellentételezéssel fenyeget.
- 167 Ezen feltételekre tekintettel, még ha egy esetleges túlzott ellentételezés múltbeli létezésének egy létező támogatás folyamatos vizsgálata keretében történő vizsgálata az adott ügy sajátos körülményeire tekintettel esetlegesen hasznos is lehet ezen létező támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségének megítélésében, ebből nem következik, hogy egy ilyen vizsgálat önmagában elengedhetetlenül szükséges a jövőre irányuló megfelelő intézkedések szükségessége helyes megítéléséhez és ezen intézkedések meghatározásához. A túlzott ellentételezés jövőbeni kockázata vagy annak hiánya ténylegesen magának a finanszírozási rendszernek a konkrét felépítésétől, és nem attól a körülménytől függ, hogy ezen rendszer a múltban okozott-e túlzott ellentételezést.
- 168 Ugyanakkor az ügy irataiból nem tűnik ki, és a felperes sehol sem indokolja meg, hogy az adott körülmények között a Bizottságnak a díjrendszer EK 88. cikk (1) bekezdése értelmében vett vizsgálatához – ezen rendszer sajátosságainak megvizsgálásán felül – a közszolgáltatások összes finanszírozási forrását össze kellett volna vetnie ezen

szolgáltatások költségeivel annak megállapítása érdekében, hogy a múltban a Francia Köztársaság részéről esetlegesen került-e sor ezen költségek vonatkozásában túlzott ellentételezésre.

- 169 E tekintetben általánosan elfogadott, hogy a Bizottság a 2003. december 10-i határozatában és a felperes panaszát követően már elvégzett egy ilyen vizsgálatot az 1988–1994 időszakra tekintettel, és úgy határozott, hogy ebben az időszakban nem állt fenn túlzott ellentételezés a közszolgáltatási költségek vonatkozásában.
- 170 Egyébiránt a felperes sehol sem hivatkozik arra, hogy egy olyan panaszt nyújtott volna be, amelyben az 1994-et követő időszakra vonatkozóan túlzott ellentételezést sérelmezett volna.
- 171 Ennek megfelelően a felperes 1997 márciusában kiegészítést nyújtott be 1993. március 10-i panaszbeadványához kapcsolódóan, és függetlenül attól, hogy a panasz ezen kiegészítése kizárólag a benyújtását megelőző időszakra vonatkozóan bír relevanciával, meg kell állapítani, hogy a felperes ezen iratra – a keresetben való rövid és különösebb jelentőség nélküli említésén túl – semmilyen hivatkozást vagy utalást nem tesz – általánosságban véve sem – az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott beadványaiban, és ennek alapján semmilyen pontos érvet nem szolgáltat azon kifogásának alátámasztására, miszerint a Bizottságnak a megtámadott határozatban meg kellett volna vizsgálnia a túlzott ellentételezés múltbeli létezésének kérdését.
- 172 Következésképpen a felperes sehol sem hivatkozik arra, hogy az adott körülmények között a Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia a díjnak a létező támogatások keretében való vizsgálata és megfelelő intézkedések esetleges ajánlása céljából azt, hogy egy ilyen finanszírozási mechanizmus a France 2 és France 3 többi finanszírozási forrásával együtt eredményezte-e a közszolgáltatási költségek túlzott ellentételezését a megtámadott határozat elfogadását megelőző időszakban. Amint azt a Bizottság is megállapítja, a felperes semmiféle bizonyítékot nem szolgáltat keresetében arra nézve, hogy ezen intézmény megsértette volna a gondos és pártatlan vizsgálat kötelezettségét.

- 173 Egyébiránt és amennyiben a felperes kifogását akként szükséges értelmezni, hogy az a Bizottságnak azt rója fel, hogy az a megtámadott határozatban nem határozta meg a jövőben esetlegesen, megfelelő intézkedések ajánlásának hiányában bekövetkező túlzott ellentételezés összegét, meg kell állapítani, hogy egy ilyen vizsgálat – azon túl, hogy pusztán spekulatív – nem szükséges a túlzott ellentételezés kockázata fennállásának megállapításához, és a megfelelő intézkedések javaslatának megfogalmazásához.
- 174 Az előző megfontolásokból az következik, hogy az indokolási kötelezettség megsértésére alapított ezen jogalapot, csakúgy, mint az ennek a jogalapnak a keretében kifejtett és a Bizottság vizsgálati kötelezettsége állítólagos megsértésére vonatkozó, a túlzott ellentételezés múltbeli vagy jövőbeni létezésével és összegével kapcsolatos érdemi kifogást el kell utasítani.

A Francia Köztársaság kötelezettségvállalásainak elégtelen mértékére alapított, harmadik jogalapról

A felek érvei

- 175 A felperes szerint a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásai alkalmatlanok arra, hogy biztosítsák a francia díjrendszer összeegyeztethetőségét az állami támogatásokra vonatkozó közösségi jogszabályokkal. Álláspontja szerint a közszolgáltatási kötelezettségek túlzott ellentételezésének hiánya, a France Télévisions kereskedelmi tevékenységeinek a piaci feltételeknek megfelelő működtetése, a reklámfelületek piaci áron történő eladása, egy független hatóság ezen szabályok betartásának biztosítása érdekében történő felállítása, mind olyan célkitűzések, amelyeket már más módokon, vagy más jogi alapokon el lehetett volna érni.

- 176 Ezen kötelezettségvállalások pusztán formálisak, és lényegében olyan szabályozási kiigazításra szorítkoznak, amelyek a létező eszközökhöz képest – amelyek hatástalannak bizonyulnak a túlzott ellentételezés és a nem piaci feltételek között folytatott kereskedelmi tevékenységek megakadályozásában – jelentős javulást nem eredményeznek. A francia törvényben az amúgy is alkalmazandó közösségi jogi elvekre való kifejezett hivatkozásnak sincs nagyobb hatása, mint maguknak az említett elveknek volt.
- 177 A felperes csodálkozását fejezi ki különösen a tekintetben, hogy a Bizottság, miután megállapítja a megtámadott határozat (24) bekezdésében az objektív és átlátható tényezők hiányát, amelyek alapján a közszolgáltatási költségek ellentételezését kell kiszámítani, elmulasztja pontosítani, hogy melyek ezek a tényezők, vagy legalábbis elmulasztja a Francia Köztársaság részéről e tekintetben konkrét kötelezettségvállalásokat kérni.
- 178 A Bizottságnak inkább a díj eltörlését kellett volna javasolnia, amennyiben az túlzottan ellentételezi a közszolgáltatási kötelezettségekkel járó költségeket, és versenyellenes támogatást képez.
- 179 Ez abból a szempontból is szükséges lett volna, mivel a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásai messze vannak – megsértve ezáltal ezen tagállam tisztességes együttműködési kötelezettségét – a 2006-ra történő megvalósulástól. A France Télévisions Publicité arra kötelezte magát, hogy 2006-ra GRP (Gross Rating Point [a médiák terheltségi mutatója]) költségeinek egyikét a felperes és az M6 kereskedelmi műsorszolgáltató GRP költségének 25%-ára módosítja, ami kevéssé egyeztethető össze a Francia Köztársaság azon kötelezettségvállalásával, hogy a France Télévisions-nal kereskedelmi tevékenységére vonatkozóan betartatja a piaci feltételeket egy ilyen célú jogszabályi rendelkezés bevezetésével.
- 180 A beavatkozók által támogatott Bizottság azt a következtetést vonja le a felperes azon kijelentéséből, miszerint az állami támogatásokra vonatkozó szabályok tiszteletben tartása egy olyan célkitűzés, amelyet már más módokon vagy más jogi alapokon is el lehetett volna érni, hogy nagyon is szükséges volt az új biztosítékoknak a megfelelő

intézkedések révén történő alkalmazása, és megállapítja, hogy a felperes ezen kijelentése semmiben sem mutat rá arra, hogy a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásai elégtelen mértékűek lennének.

181 A Bizottság álláspontja szerint nem helyes azt kijelenteni, hogy a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásai nem hatékonyak, mivel állítólagosan nem szükségesek.

182 A felperes – bizonyítékok szolgáltatása nélkül – pusztán kijelenti, hogy ezek a kötelezettségvállalások nem felelnek meg a közösségi jog követelményeinek.

183 Ezen kötelezettségvállalások nem egy egyszerű szabályozási kiigazításra vonatkoznak, hanem olyan rendelkezéseknek a francia jogrendbe – a francia jogszabály szerint kötelező erővel – történő beültetését célozzák, amelyek biztosítják, hogy a francia közszolgálati csatornák finanszírozása megfeleljen a műsorszolgáltatási közleményben foglalt elveknek.

184 Azon érvelést illetően, mely szerint már számos közösségi rendelkezés bír kötelező erővel a nemzeti jogrendben, a Bizottság azt az észrevételt teszi, hogy amennyiben ezen érvelést szó szerint el kellene fogadni, a horizontális szabályok elegendőek lennének, és nem lenne szükség a létező és az új támogatások egyéni határozatok révén történő ellenőrzésére irányuló eljárásokra.

185 A felperes azon érvelésével ellentétben, amelyben megállapítja a túlzott ellentételezés hiányának meghatározását lehetővé tévő objektív és átlátható tényezők hiányát a megtámadott határozatban, a Bizottság előadja, hogy a francia hatóságok elfogadták a szükséges kötelezettségvállalásokat. A Bizottság e tekintetben hivatkozik a megtámadott határozat (67) bekezdésére.

186 A közszolgálati csatornák 2006-os tisztességtelen árképzési gyakorlatára vonatkozó, válaszbeadványban felvetett érv új, ezért elfogadhatatlan. A Bizottság álláspontja szerint mindenestre az ilyen gyakorlat mindig a létező támogatások vizsgálati eljárásának keretében kerül elbírálásra, amennyiben a kétéves határidő nem telt le. Ebből következően nem lehet erre hivatkozni a kötelezettségvállalások állítólagos hatástalanságának alátámasztására. A felperes nem szolgáltat érdemi bizonyítékot arra nézve sem, hogy az állítólagos gyakorlat árdömpinggel járna.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

187 A 659/1999 rendelet 18. cikke szerint, amennyiben a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy a létező támogatási program nem, vagy többé már nem egyeztethető össze a közös piaccal, „ajánlást készít, amelyben megfelelő intézkedéseket javasol az érintett tagállamnak”. Ugyanezen rendelkezés szerint „[a]z ajánlásban javasolhatja [...] a támogatási program lényeges módosítását, vagy [...] eljárási követelmények bevezetését; vagy [...] a támogatási program megszüntetését”. Ugyanezen rendelet 19. cikkének (1) bekezdése szerint amennyiben az érintett tagállam elfogadja a javasolt intézkedéseket, és erről tájékoztatja a Bizottságot, a Bizottság ezt a megállapítást rögzíti”.

188 A 659/1999 rendelet 18. cikkének megfogalmazásából kitűnik, hogy a Bizottság széles körű mérlegelési jogkörrel rendelkezik azon határozatok elfogadásánál, amelyeket ugyanezen rendelet 26. cikkének (1) bekezdése értelmében „a 4. cikk (2) és (3) bekezdése és a 18. cikk szerint, a 19. cikk (1) bekezdésével összefüggésben hoz”, és ebben az összefüggésben, az azon következtetésére válaszoló megfelelő intézkedések meghatározásánál, mely szerint a létező támogatási program nem, vagy többé már nem egyeztethető össze a közös piaccal.

189 E feltételek között az Elsőfokú Bíróság nem helyettesítheti saját mérlegelésével a Bizottságét, mivel felülvizsgálati jogköre kizárólag annak ellenőrzésére irányul, hogy ezen intézmény nem vétett-e nyilvánvaló mérlegelési hibát azzal, hogy úgy ítélte meg, hogy a vállalt kötelezettségvállalások alkalmasak a vitatott támogatási program által

felvetett versenyjogi problémák megoldására (e tekintetben lásd az Elsőfokú Bíróság T-149/95. sz., Ducros kontra Bizottság ügyben 1997. november 5-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-2031. o.] 63. pontját; a T-35/99. sz., Keller és Keller Meccanica kontra Bizottság ügyben 2002. január 30-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-261. o.] 77. pontját; ennek megfelelően lásd ugyancsak az Elsőfokú Bíróság T-119/02. sz., Royal Philips Electronics kontra Bizottság ügyben 2003. április 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-1433. o.] 78. pontját; a T-158/00. sz., ARD kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-3825. o.] 329. pontját és a T-177/04. sz., easyJet kontra Bizottság ügyben 2006. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1931. o.] 128. pontját).

- 190 A jelen jogalap keretében a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a Francia Köztársaság által a Bizottság megfelelő intézkedéseket javasoló ajánlására válaszul tett és az ezen intézmény által elfogadott kötelezettségvállalások semmiféle észrevehető javulást nem eredményeznek a túlzott ellentételezést megakadályozni nem képes jelenlegi eszközökhöz képest.
- 191 Meg kell állapítani, hogy a felperes semmilyen módon nem támasztja alá azon kijelentését, mely szerint a díjrendszer túlzott ellentételezést vezetett be, ezenfelül pedig e kijelentésnek nincs is relevanciája.
- 192 A megtámadott határozat jogszerűségének Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálatánál a releváns kérdés nem az, hogy a díjrendszer bevezetett-e túlzott ellentételezést, vagy sem, az ezen határozat elfogadását megelőző időszakra vonatkozóan, hanem csak az, hogy az ügy sajátos körülményei között a Bizottságnak – ezen finanszírozási rendszer vizsgálatához és a megfelelő intézkedések javaslatához – meg kellett volna-e vizsgálnia azt, hogy fennáll-e túlzott ellentételezés.
- 193 Ugyanakkor, amint az már korábban megállapításra került (lásd a fenti 172. és 173. pontot), a Bizottság nem sértette meg vizsgálati kötelezettségét, amikor az adott ügy körülményei között nem folytatott le ilyen vizsgálatot a megtámadott határozatban.

- 194 A felperes által az írásbeli beadványaiban (lásd a fenti 179. pontot) és a 2008. október 9-i levelében hivatkozott, a megtámadott határozat elfogadását követő elemeket vissza kell utasítani. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a közösségi jogi aktusok jogszerűségét azon tények és jogi normák alapján kell megítélni, amelyek a jogi aktus elfogadásának időpontjában léteztek (lásd a Bíróság 15/76. és 16/76. sz., Franciaország kontra Bizottság egyesített ügyekben 1979. február 7-én meghozott ítéletének [EBHT 1979., 321. o.] 7. pontját, az Elsőfokú Bíróság T-177/94. sz. és T-377/94. sz., Altmann és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1996. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-2041. o.] 119. pontját és a T-322/01. sz., Roquette Frères kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-3137. o.] 325. pontját). Ennek következtében egy jogi aktus jogszerűségének megítélésakor figyelmen kívül kell hagyni az elfogadásának időpontját követően keletkezett elemeket (a fent hivatkozott Roquette Frères kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 25. pontja; e tekintetben lásd még az Elsőfokú Bíróság T-229/94. sz., Deutsche Bahn kontra Bizottság ügyben 1997. október 21-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1689. o.] 102. pontját és a T-165/04. sz., Vounakis kontra Bizottság ügyben 2006. július 13-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., I-A-2-155. o. és II-A-2-735. o.] 114. pontját).
- 195 Egyébiránt különösen a felperes által a 2008. október 9-i levelében rendelkezésre bocsátott és új jogi tényként előadott dokumentumokkal kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a felperes a tárgyalás folyamán ezen dokumentumok alapján nem határozott meg olyan tényeket, amelyek a megtámadott határozat időpontját megelőzően keletkeztek volna, és amelyeket a Bizottság ismert, viszont amelyekről a felperes nem bírt tudomással, és amelyek feltárását lehetővé tették volna ezen dokumentumok. Különösen a fenti 22. pontban hivatkozott SIC kontra Bizottság ügyben hozott ítélettel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a felperes nem állapította meg – és nem is tűnik úgy –, hogy ezen ítélet egyértelművé tette vagy pontosította volna egy olyan közösségi jogi szabálynak a jelentését, ahogyan azt a hatályba lépése óta értelmezni kellett volna, azzal a következménnyel, hogy a megtámadott határozat ezen rendelkezés és az így pontosított jelentése fényében jogszerűtlennek tűnne.
- 196 Az előző megfontolásokból az következik, hogy a felperes érvelésével ellentétben nem az a kérdés, hogy a javasolt intézkedések észrevehető javulást eredményeznek-e a túlzott ellentételezés megakadályozására nem alkalmas jelenlegi eszközökhöz képest, hanem hogy ezen intézkedések és a Francia Köztársaság által tett kötelezettségvállalások megfelelnek-e a Bizottság által a díj közös piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálata keretében meghatározott szempontoknak, mivel emlékezni kell arra, hogy minden olyan elem hiányában, amely arra engedne következtetni, hogy a Bizottság megsértette gondos és pártatlan vizsgálati kötelezettségét (lásd a fenti 172. pontot), nem vitatott az egyes szempontok Bizottság által történő meghatározásának minősége.

- 197 Ezen vizsgálathoz érdemes visszatérni a megtámadott határozat szóhasználatához.
- 198 A megtámadott határozat (56) bekezdésében a Bizottság azzal a kijelentéssel kezdi meg az arányosságra vonatkozó vizsgálatát, hogy „meg kell bizonyosodnia arról, hogy a [finanszírozási] mechanizmus biztosítékot nyújt a közszolgáltatási kötelezettségekkel járó költségek esetleges túlzott ellentételezése ellen”.
- 199 A megtámadott határozat (60) bekezdésében a Bizottság bejelenti, hogy „a francia szabályozás nem nyújt elegendő biztosítékot az esetleges túlzott ellentételezés ellen”, ezt követően pedig a megtámadott határozat (61)–(63) bekezdéseiben kifejezésre juttatja aggályait.
- 200 A Bizottság lényegében azt kifogásolja a francia szabályozásban, hogy először is „nem tartalmaz egy olyan rendelkezést sem, amely kifejezetten előírná, hogy egy közszolgáltatási feladatokkal felruházott csatorna közszolgáltatási tevékenységei költségeinek az állam által történő megtérítése nem haladhatja meg azt a mértéket, amely ezen költségek fedezéséhez szükséges tekintettel ezen csatorna kereskedelmi tevékenységének nettó hasznára” (a megtámadott határozat (61) bekezdése), másodszorban, hogy „sehol sem határozza meg kifejezetten azt, hogy ezen kereskedelmi tevékenységeket a piaci feltételeknek megfelelően kell gyakorolni” (a megtámadott határozat (62) bekezdése), harmadrészt pedig, hogy sehol sem rendelkezik kifejezetten arról, hogy „egy közszolgáltatási feladatokkal felruházott televíziós műsor kereskedelmi célú felhasználását, valamint egy közszolgáltatási feladatokkal felruházott televíziós csatornának a reklámfelületek értékesítését piaci árakon kell megvalósítani” (a megtámadott határozat (63) bekezdése).
- 201 Az előzőekből következik, hogy a Bizottság által meghatározott nehézségek, amelyek megalapozzák azon megállapítását, mely szerint a francia szabályozás nem nyújt elegendő biztosítékot, és ebből következően indokolják a megfelelő intézkedések javaslatát, abból a tényből erednek, hogy ez a szabályozás kifejezetten nem tartalmaz bizonyos, a közösségi jogban megfogalmazott követelményeket.

- 202 Meg kell állapítani, hogy a megfelelő intézkedések, amelyeket a Bizottság a megtámadott határozatban ezt követően javasol, teljes mértékben megfelelnek ezeknek az aggályoknak.
- 203 Ennek megfelelően tehát, amikor a megtámadott határozat (64) bekezdésében a Bizottság kijelenti, hogy a francia hatóságoknak bizonyos intézkedéseket kellene elfogadniuk, amelyek bizonyos elvek tiszteletben tartásához szükségesek, meg is fogalmazza ezeket az elveket, szám szerint hármat, a megtámadott határozat (61)–(63) bekezdésében kifejtett három aggály megfogalmazásával egyező szóhasználatban.
- 204 A meghatározott elvek tiszteletben tartására és az e tekintetben szükséges intézkedések elfogadására való felhíváson kívül a Bizottság a megfelelő intézkedésekre vonatkozó javaslatában meghatározza, hogy egy független hatóságnak időszakonként ellenőriznie kellene a közszolgálati csatornák azon kötelezettségének betartását, hogy kereskedelmi tevékenységüket a piaci feltételeknek megfelelően végezzék, és különösen, hogy ne gyakoroljanak árdömpinget a reklámfelületek eladási árára vonatkozóan (a megtámadott határozat (64) bekezdésének második és harmadik francia bekezdése).
- 205 A francia hatóságok által felajánlott és a Bizottság által a megtámadott határozat (67), (69) és (71) bekezdésében kifejtett kötelezettségvállalások célja a Bizottság aggályainak és a megfelelő intézkedésekre vonatkozó javaslatnak való megfelelés.
- 206 Az első kötelezettségvállalás célja a közszolgálat nettó költségeinek túlzott ellen-tételezésére vonatkozó aggálynak (lásd a megtámadott határozat (61) bekezdését) és javaslatnak (lásd a megtámadott határozat (64) bekezdésének első mondatát) való megfelelés. Ennek folytán a francia hatóságok „kötelezettséget vállaltak annak betartására, hogy a költségvetési törvény kidolgozásának keretében a France Télévisions csoportnak [...] juttatásra javasolt pénzügyi eszközök összege nem haladja meg a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével járó költségeket” (a megtámadott határozat (67) bekezdése). A francia hatóságok „azt is meghatározták, hogy az üzleti év végén esetlegesen megállapított hasznot teljes mértékben újra felhasználják [...] közszolgálati csatornai tevékenységükben, pontosabban a gyártóbe-rendezéseik felújításának vagy modernizálásának céljára”, és hogy ezt az esetleges hasznot a következő üzleti év költségvetésének elkészítésénél figyelembe veszik (a megtámadott határozat (67) bekezdése). Még mindig ugyanabban a bekezdésben

a francia hatóságok kötelezettséget vállaltak arra, hogy beültetik a francia szabályozásba a közszolgáltatási költségek túlzott ellentételezése tilalmának elvét.

- 207 A második kötelezettségvállalás célja a közszolgálati csatornák kereskedelmi tevékenységére vonatkozó aggályoknak (lásd a megtámadott határozat (62) és (63) bekezdését) és javaslatoknak (lásd a megtámadott határozat (64) bekezdésének második és harmadik mondatát) való megfelelés, és a francia szabályozás megfogalmazásának e célból való módosítása (a megtámadott határozat (69) bekezdése).
- 208 A Francia Köztársaság ezen felül azt a kötelezettséget vállalta a Bizottságnak az időszakos ellenőrzéssel kapcsolatos megfelelő intézkedésekre vonatkozó javaslatára válaszul, hogy egy független ellenőrző szerv révén – melynek beszámolója a Parlament elé kerül – biztosítja annak évente történő ellenőrzését, hogy a közszolgálati csatornák kereskedelmi tevékenységüket a piaci feltételeknek megfelelően végzik-e (a megtámadott határozat (69) bekezdésének utolsó mondata).
- 209 Az előzőekre tekintettel a Bizottságnak a megtámadott határozat (61)–(63) bekezdéseiben kifejtett aggályai és a megfelelő intézkedésekre vonatkozó javaslatai, valamint az ezen javaslatok és a Francia Köztársaság által tett kötelezettségvállalások tökéletes összhangban állnak egymással.
- 210 A felperes által a megtámadott határozat (24) bekezdésére vonatkozóan, első alkalommal a válaszbeadványban ismertetett kifogást, mivel az nem az eljárás folyamán feltárt tényekből és jogi normákból ered, és nem minősül a keresetben ismertetett jogalapok kiegészítésének sem, el kell utasítani mint elfogadhatatlant az eljárási szabályzat 48. cikke 2. §-ának megfelelően. Ezen kifogás semmilyen tekintetben nem megalapozott, mivel a megtámadott határozatnak egy olyan bekezdésén alapul, amely kizárólag a díjrendszer állami támogatásnak minősítését érinti.

- 211 Ennek következtében a Bizottság nem vétett nyilvánvaló mérlegelési hibát sem a megfelelő intézkedések javaslatának megfogalmazásakor, sem a Francia Köztársaság kötelezettségvállalásainak elfogadásakor.
- 212 E körülmények között el kell utasítani a jelen jogalapot.
- 213 Tekintettel arra, hogy a felperes valamennyi jogalapja tekintetében pervesztes lett, a jelen keresetet mint megalapozatlant el kell utasítani.

A költségekről

- 214 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Bizottság és a France Télévisions kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.
- 215 Ugyanezen szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A keresetet elutasítja.**
- 2) **Az Elsőfokú Bíróság a Télévisions française 1 SA (TF1) társaságot kötelezi a saját, valamint a Bizottság és a France Télévisions SA társaság részéről felmerült költségek viselésére.**
- 3) **A Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Vilaras

Prek

Ciucă

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. március 11-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 479
A jogviták alapját képező tényállás.	II - 483
Az eljárás és a felek kereseti kérelmei	II - 485
Az elfogadhatóságról	II - 488
A keresetindítási határidő betartásáról	II - 488
A felek érvei	II - 488
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 489
A megtámadott határozat természetéről	II - 494
A felek érvei	II - 494
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 496
A felperes eljáráshoz fűződő érdekéről	II - 502
A felek érvei	II - 502
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 502
Az ügy érdeméről.	II - 505
A védelemhez való jog megsértésére alapított, második jogalapról	II - 505
A felek érvei	II - 505
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 506
A hatáskörrel való visszaélésen alapuló, negyedik jogalapról	II - 507
A felek érvei	II - 507
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 508
Az Altmark-ítélet téves értelmezésén alapuló, ötödik jogalapról	II - 509
A felek érvei	II - 509

TF1 KONTRA BIZOTTSÁG

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 512
Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, első jogalapról	II - 518
A felek érvei	II - 518
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 520
A Francia Köztársaság kötelezettségvállalásainak elégtelen mértékére alapított, harmadik jogalapról	II - 525
A felek érvei	II - 525
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 528
A költségekről	II - 534